

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 1/1996 - 33 pàgines

Sessió Extraordinària del dia 29 de febrer de 1996

El dia 29 de febrer de 1996, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M.I. Consell General, en Sessió Extraordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i d'acord amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 6/1996 i que és el següent:

1- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de pressupost general per a 1996.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de regulació dels criteris de solvència i de liquiditat de les entitats financeres.

3- Examen i aprovació, si escau, del dictamen de la Comissió d'Enquesta sobre el cost de construcció i equipament de l'hospital Na. Sra. de Meritxell i tots els procediments d'adjudicació de les obres, instal·lacions i serveis.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M.I. Srs. Josep Dallerès Codina i Miquel Aleix Areny, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

-M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca
-M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
-M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé
-M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona
-M.I. Sr. Jordi Torres Alís
-M.I. Sr. Joan Travesset Grau
-M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
-M.I. Sr. Miquel Aleix Areny
-M.I. Sr. Josep Areny Fité
-M.I. Sr. Modest Baró Moles
-M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà
-M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany

-M.I. Sr. Antoni Calvó Casal
-M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano
-M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert
-M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet
-M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos
-M.I. Sr. Josep Dallerès Codina
-M.I. Sr. Enric Dolsa Font
-M.I. Sr. Simó Duró Coma
-M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols
-M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell
-M.I. Sr. Antoni Martí Petit
-M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
-M.I. Sr. Pere Moles Aristot
-M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron
-M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons
-M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté

Hi és també present el M.I. Sr. Marc Forné Molné, Cap de Govern, acompanyat dels M.I. Srs. Joan Tomàs Roca, Ministre d'Economia; Susagna Arasanz Serra, Ministra de Finances; Josep Mª Goicoechea Utrillo, Ministre de Sanitat; Pere Canturri Montanya, Ministre d'Afers Socials i Cultura; Carme Sala Sansa, Ministra d'Educació, Joventut i Esports i Enric Pujal Areny, Ministre de Medi Ambient i Turisme.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, Secretari General del Consell General.

(Són les 16h15)

El M.I. Sr. Síndic General:

Abans de passar a l'ordre del dia, procedirem a la presa de jurament o acatament de la Constitució del Sr. Enric

Dolsa que ve a reemplaçar el Sr. Enric Pujal que ha estat nomenat Ministre de Medi Ambient i Turisme i que vull felicitar des d'aquí.

Demano dos minuts per anar-nos a posar els abillaments.

(El Sr. Síndic i el Sr. Subsíndic surten de la sala de sessions i entren immediatament)

(El Sr. Enric Dolsa s'avança fins a la presidència)

El M.I. Sr. Síndic General:

Vós, Sr. Enric Dolsa Font que heu estat elegit Conseller General jureu o prometeu acatar la Constitució?

El M.I. Sr. Enric Dolsa:

Ho prometo.

El M.I. Sr. Síndic General:

Si així ho feu bon andorrà sereu.

(Aplaudiments)

Passem a la lectura de l'ordre del dia.

(El Sr. Estanislau Sangrà Cardona, Secretari de Sindicatura, procedeix a donar lectura de l'ordre del dia)

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia:

1- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de pressupost general per a 1996.

Recordar aquí tan sols que el debat de totalitat de la Llei de pressupost per 1996 va ser realitzat el dia 20 de desembre de 1995 i que aquest va ser adoptat per no haver prosperat les esmenes a la totalitat que van ser presentades.

Les esmenes a l'articulat van ser debatudes en el si de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost.

L'informe de la comissió ha estat publicat al Butlletí del Consell General núm. 5/1996.

Passo la paraula al ponent nomenat per la comissió perquè presenti l'informe al Consell General.

Sr. Vicenç Mateu, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. Síndic.

La Comissió Legislativa de Finances i Pressupost va examinar en el decurs de les reunions celebrades els dies 23, 29, 30 de gener i 1, 6, 8, 12 i 13 de febrer de 1996, l'informe de les esmenes ordenades.

El Projecte de llei de pressupost general per a 1996 ha merescut un total de 92 esmenes. 7 ho eren al projecte de pressupost del Consell General, 20 al text del projecte de llei, 61 al pressupost de despeses -d'aquestes, 16 eren coincidents- 2 al projecte de pressupost de despeses de l'STA i 2 al projecte de pressupost de l'INAF.

Durant el debat en el si de la comissió, 16 esmenes foren aprovades per unanimitat, 18 per majoria, les esmenes transaccionades i aprovades per unanimitat foren 13, les transaccionades i aprovades per majoria, 4. Les esmenes no aprovades foren 10, i d'aquestes, l'Agrupament Nacional Democràtic ha decidit reservar-ne 3; les esmenes retirades varen ésser 31, 16 de les quals -com ja hem dit coincidien amb altres esmenes presentades.

Del resultat d'aquestes esmenes el projecte de pressupost per a l'any 1996 ha quedat reduït en 114.769.398 PTA. Això comporta que el dèficit previst passi de 460.877.597 PTA a un import final de 346.108.199 PTA.

Igualment, la comissió va acordar fer les següents recomanacions al govern:

Primer. La comissió reitera la voluntat ja manifestada en l'informe anterior que es dugui a terme una revisió acurada de la situació dels lloguers actuals, a fi de poder, d'una banda, eliminar lloguers de terrenys i edificis que el govern no utilitza, i d'altra, reduir considerablement molts dels lloguers que actualment satisfà l'Administració central.

Segon. La comissió reitera la seva recomanació de que les concessions de subvencions que es realitzen en favor de les federacions esportives es facin en base a una relació de paràmetres i que aquests paràmetres així com el resultat de les auditories que a aquestes federacions s'hagin realitzat s'adjuntin al projecte de pressupost per a ésser degudament analitzats si s'escau per aquesta comissió.

Tercer. La comissió recomana, com a referència de base per les noves contractacions de personal, fer un esforç per optimitzar la utilització dels recursos humans existents per mantenir un bon nivell en l'administració. Es demana també que no es produeixin contractacions encobertes a finals d'any amb un pressupost limitat a uns mesos que afectaran de forma notòria al pressupost de l'any següent. Igualment, la

comissió voldria conèixer el resultat de l'estudi sobre la funció pública encarregat pel govern l'any 1994, les conclusions del qual haurien de servir de base per definir el futur desenvolupament de l'Administració pública.

Quart. La comissió recomana que s'endegui l'aplicació d'un pla de gestió de tresoreria per a l'Administració central permetent un estalvi a nivell financer.

Cinquè. S'ha comprovat que les recomanacions que la comissió va adreçar l'any passat i que feien referència a la necessitat de la reducció en l'increment pressupostari del SAAS s'han pres en consideració. D'altra banda les preocupacions posades de manifest s'han vist afermades per l'informe d'auditoria de l'any 1994. Per tant, la comissió recomana que el govern continuï i acceleri les tasques d'avaluació dels desajustos comptables detectats i, alhora, adopti les mesures necessàries per establir sistemes de control per la gestió financera i comptable a fi que no es repeteixin situacions com la dels dos darrers anys.

Això és tot.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

S'han presentat tres reserves d'esmena al text sortit de la comissió, totes elles a l'articulat de la llei.

L'Agrupament Nacional Democràtic m'ha manifestat la voluntat de retirar una de les reserves, la número 2 corresponent a l'article 6.

Hi ha oposició? No?...

Resta, doncs, retirada l'esmena número 2.

Tenint en compte que tan sols resten dues reserves d'esmena als articles 5 i 14, proposo de donar per aprovats els pressupostos de l'estat (govern, Consell General i entitats parapúbliques) a excepció dels articles 5 i 14 de la llei que debatrem ara.

D'acord? Si?...

Resten, doncs, aprovats en aquests termes.

Passem ara al debat corresponent a les reserves d'esmenes efectuades per l'Agrupament Nacional Democràtic.

Sra. Ministra de Finances, teniu la paraula.

La M.I. Sra. Susagna Arasanç:

Gràcies, Sr. Síndic.

En relació a la reserva d'esmena núm. 1: de modificació de l'article 5. Transferències de crèdit.

Amb aquesta reserva d'esmena el que es fa referència és els apartats 3,4 i 5 de l'article 5.

Amb el text de l'apartat 3, el Ministre de Finances, a proposta del ministre respectiu, pot autoritzar transferències entre crèdits dintre d'un mateix programa.

L'article 27 de la Llei general de les finances públiques permet que el govern acordi transferències de crèdit a nivell d'articles i de conceptes, dins de cada Ministeri i també preveu la possibilitat de delegació d'aquestes funcions, en el Cap de Govern i en els ministres, per tant, el text de la Llei general de les finances públiques ja preveu que un ministre pugui autoritzar transferències de crèdit.

L'apartat 4 diu que el govern pot autoritzar transferències entre crèdits dintre d'un mateix programa per les despeses de capital. La Llei general de les finances públiques, de la mateixa manera que ho fa la Llei de pressupost, estableix la vinculació de les despeses d'inversió a nivell de programa, per tant, si s'inclou aquest apartat és per establir un procediment de control quan s'efectuïn aquestes transferències.

L'apartat 5 de la Llei de pressupost proposada estableix una sèrie de limitacions a les transferències de crèdit, en el sentit que el govern no pugui minorar ni els crèdits extraordinaris, ni els crèdits ampliables, ni els crèdits que han estat incrementats amb suplementos o transferències. Amb aquest apartat el que es pretén és donar la màxima transparència a la utilització dels increments dels crèdits inicials, considerem que no és lògic que un crèdit extraordinari pugui ser objecte d'una transferència de crèdit posterior.

Quant a la reserva d'esmena núm. 3: de supressió de l'article 14. Incorporacions de crèdits a l'exercici següent.

L'article 14 recull part del contingut de l'article 22 (punts a i b) i de l'article 35 (punt c) de la Llei general de les finances públiques. La novetat de l'article 14 és el punt d) que es refereix a la incorporació de crèdits que emparin compromisos de despesa corrent contrets i que no s'hagin pogut realitzar durant el propi exercici.

Hi ha una sèrie de despeses corrents que es comprometen en el darrer trimestre de l'exercici pressupostari, però que es realitzen en un període de temps que inclou part del darrer trimestre de l'exercici i part de l'exercici següent, com pot ser la despesa corresponent a un assessorament o com pot ser una campanya publicitària d'hivern, o com també pot ser el compromís contret el mes de desembre de participar a una fira o a un congrés el mes de gener. Són despeses compro-

meses en un exercici però que no es poden realitzar en el mateix exercici. La Llei general de les finances públiques ens diu en l'article 32 que la fase de liquidació de la despesa implica que la despesa ja s'ha efectuat, és a dir, que s'ha executat el servei o s'ha rebut el subministrament.

Fins ara el que s'ha anat fent per aquest tipus de despesa, és efectuar el compromís i la liquidació de la despesa durant l'exercici pressupostari, és a dir, s'ha liquidat la despesa abans de que s'hagi efectuat. En l'informe d'auditoria de la liquidació de comptes de 1994 s'esmenta aquest fet en el seu punt 6, així com s'inclou com a "recomanació proposada en anys anteriors i no solventada a la data actual" la conveniència de no comptabilitzar pagaments per xecs si els mateixos estan retinguts -normalment es tracta de pagaments de despeses realitzades l'any següent al de l'exercici pressupostari.

El que es pretén, amb l'apartat d) de l'article 14, és possibilitar que el govern acordi compromisos de despesa corrent abans del 31 de desembre de l'exercici pressupostari i que si per causes justificades no s'han pogut realitzar abans d'aquesta data, es puguin realitzar durant l'exercici pressupostari de l'any següent, pel que es fa necessari permetre la incorporació dels crèdits afectats a l'exercici següent.

És tot.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Sr. Gilbert Saboya per l'Agrupament Nacional Democràtic que és qui va presentar les reserves d'esmena.

El M.I. Sr. Gilbert Saboya:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, per defensar les reserves d'esmena, voldria començar per situar-les dins el marc del debat sobre la Llei del Pressupost, que es va produir arrel de la notable incidència qualitativa derivada de la introducció de modificacions directes, o derogacions singulars, respecte a les previsions establertes en la Llei General de Finances Públiques.

En efecte, en lloc de limitar-se a una remissió a les previsions generals de dita llei, el Projecte de Llei de pressupost presentat per govern introdueix modificacions d'importància dins el règim jurídic en aspectes claus del contingut, i aplicació del mateix pressupost, com són el principi de vinculació dels crèdits, les

transferències de crèdit, l'ampliació de crèdits, els avenços de fons i les incorporacions de crèdits a l'exercici següent.

Totes aquestes matèries són objecte de regulació general, que constitueix així el marc legal que determina les regles del joc a les quals s'ha de sotmetre el govern i el parlament en l'execució de la política pressupostària.

Perquè de fet, quan vam introduir aquestes modificacions, d'això mateix es tractava, de canviar qualitativament i de manera molt significativa les regles del joc.

S'ha plantejat, doncs, la possibilitat d'incloure altres matèries aprofitant el benentès de que la Llei de pressupost és una llei i, per tant, amb capacitat teòrica per modificar la legislació preexistent. Aquest era el mecanisme escollit per govern per a portar a terme l'objectiu de canviar les regles del joc suara apuntat.

Malgrat que avui hi ha coincidència en entendre que la Llei de pressupost és una veritable llei, en sentit formal i material, s'ha anat imposant clarament en la doctrina, així com en la jurisprudència constitucional, la idea de que es tracta d'una llei singular i especial per raó del seu objecte i també per la seva tramitació parlamentària. En efecte, la peculiar tramitació de la Llei de pressupost limita la iniciativa legislativa i restringeix els drets del parlament en relació a la tramitació d'altres lleis.

Per aquestes raons, s'ha consolidat el criteri que la llei que aprova els pressupostos anuals és una llei definida per la seva matèria i contingut i, en conseqüència, sotmesa a uns límits constitucionals que deriven de la seva mateixa consideració en la Carta Magna en l'article 61. En aquest cas, no solament es consideren els límits expressos com la creació de tributs, sinó també els implícits que resulten de la concreta funció constitucional que té la Llei de pressuposts. En aquest sentit, durant els darrers anys, s'ha anat configurant els límits implícits en base als criteris següents:

Primer. L'afirmació que la Llei de pressupost no és un vehicle legislatiu lliure en el qual pugui tenir cabuda qualsevol tipus de regulació jurídica, atès que es tracta d'una llei especial per raó del seu contingut i també per la seva incidència sobre dos principis constitucionals que es poden veure afectats, com són: la restricció indeguda de les competències del poder legislatiu i l'eventual afectació del principi de seguretat jurídica per la incertesa que origina una regulació feta per aquesta via essencialment conjuntural.

Segon. L'afirmació que en cap cas pot utilitzar-se la Llei de pressupost per introduir modificacions que afectin al règim jurídic general d'una matèria, ja que en aquest

cas, el contingut propi i la funció constitucional concreta que ha de complir la llei de pressupost quedarien desvirtuats per la incorporació i alteració de normes típiques del dret codificat.

Es tracta, en definitiva, i per resumir, d'evitar la perversió que suposa la utilització de la Llei de pressupost com a instrument de legislació ordinària, que comporta a la vegada la destrucció de la codificació i de l'estabilitat, com a valors indispensables per entendre el dret com un marc estable, clar, i cert de normes jurídiques, que és el que significa en darrer terme el principi de seguretat jurídica.

Aquesta finalitat no es pot complir si s'admet que la Llei de pressupost pugui incidir autònomament i sense límit, de manera constant i per criteris d'oportunitat -i sobretot d'oportunitat- les regles generals, en especialment aquelles a les quals s'hauria justament d'ajustar la mateixa Llei del Pressupost.

Amb independència d'aquestes reflexions, del redactat de la llei, se'n dedueix també l'atorgament d'un marge important de decisió a favor del govern que suposa el risc d'una alteració fàctica notable. Aquest punt planteja un altre problema que és la salvaguarda de la funció del mateix parlament que la Constitució li atribueix, en tant que és la institució que aprova el pressupost.

Ens trobem aquí, doncs, davant d'un paral·lelisme amb el concepte de reserva material de llei entès com a garantia que determinades decisions han de ser adoptades pel Consell General, i només per ell, en exclusió de la decisió governamental. Aquest principi constitucional, a més, obliga en primer lloc al mateix Consell General, que no pot delegar ni remetre, en aquest cas, la decisió al govern. No és d'estranyar doncs que es consideri vulnerada la reserva de llei quan el legislador aprova formalment una llei però deixa de regular i remet al govern aspectes que poden considerar-se bàsics o essencials de la matèria.

Això precisament és el que pot passar si ens atenem al conjunt tan ampli de facultats que es remetien a govern i que podien incidir sobre aspectes essencials de la configuració i aplicació del pressupost. D'aquesta manera, es pot arribar a desvirtuar la mateixa tasca que la Constitució encomana al Consell General en el seu article 61. Certament, això no es pot interpretar en un sentit absolut de no deixar cap marge o element de flexibilitat a favor de govern, com ja ho fa precisament la mateixa Llei General de les Finances Públiques, però sí com un límit que es traspasa quan aquestes facultats governatives s'incrementen notablement, i això es fa a més, derogant o modificant singularment per a un

supòsit concret el marc normatiu general prèviament aprovat pel propi Consell General.

Aquests són els criteris i les consideracions que ens van portar a realitzar les esmenes a la Llei de pressupost i que ens porten avui a presentar aquestes reserves d'esmena i a manifestar el perill que suposaven com a vulneració dels principis constitucionals, independentment de l'opinió que pugui merèixer el fet de donar a aquest govern un més ampli marge de manobra i, doncs, de confiança; que per a nosaltres no el mereix.

Vam trobar en el si de la comissió recolzament a aquests plantejaments, compartits per altres grups, inclús a vegades predisposició i suport puntual per part de grups que donen suport a govern, i inclús -jo creuria- comprensió per part del mateix Grup Lliberal, en una actitud constructiva que volem agrair i que vam voler correspondre en el sentit de no derivar mai en una retallada de facultats de govern a través del text de la llei. Ja que si bé enteníem que l'equilibri de poders dibuixat per la Llei General de les Finances Públiques no podia ser alterat en benefici de l'executiu mitjançant la Llei del Pressupost, tampoc ho podia ser en detriment seu, per justícia i per responsabilitat política de qui ha exercit aquesta tasca. Creiem, doncs, que la tasca en comissió va permetre que el text perdés en la seva gran part aquells defectes que hem subratllat en l'anàlisi del Projecte de llei de pressupost.

Abans de passar a demanar el seu vot a les reserves d'esmena presentades, que es basen en els preceptes esmentats anteriorment, voldria fer un incís, sobre el comportament de la Sra. Ministra de Finances, que després d'expressar reiteradament en els mitjans de comunicació la validesa dels plantejaments que havia formulat a través de la llei, es dedicava pocs dies després, primer, a entrar una nova Llei de les finances públiques, curiosament, i després continuant en curiositats, paral·lelament, feia arribar a la comissió un fax amb redactats alternatius que intentaven salvar alguns punts del redactat. I és que rectificar és de savis i li agraïm.

Mentrestant però, la Sra. Ministra de Finances, continuava afirmant als mateixos mitjans de comunicació, que l'Agrupament Nacional Democràtic s'omplia la boca de parlar de la inconstitucionalitat i de la constitució. Doncs miri, primer, i referent a la Constitució, deixi'm dir-li que no pateixi, encara que ens en omplim la boca, la tenim molt mastegada i l'hem assaborit i pait amb satisfacció. Potser, altres encara la tenen entravesada, però per nosaltres no pateixi, la vam defensar en el seu moment, i ho continuarem fent. Almenys aquesta és la nostra intenció, a més d'un dels motors de la nostra actuació política.

Segon, en matèria d'inconstitucionalitat, potser alguns ens en omplim la boca. Millor això de totes maneres que haver de passar a omplir-ne la jurisprudència. Vostè ja va demostrar que mentre alguns potser abusen del terme, vostè era capaç d'abusar del fet, consumant el cobrament de taxes sense text legal que ho permetés, o bé ara modificant substancialment els termes de la Llei General de les Finances Publiques a través de la Llei del Pressupost.

I és que vostè sembla una fidel adepte del que un diplomàtic de l'era de la guerra freda anomenava la doctrina Sinatra.

La doctrina Sinatra de l'admirat cantant nord-americà basa l'actuació política en l'aplicació del títol d'una de les cançons més celebrats d'aquest mateix cantant i que és titula: My way, o en català, A la meua manera.

I és que vostè es creu poder cobrar taxes a la seva manera, o bé canviar les disposicions d'una llei general de finances a la seva manera, en un exercici de lleugeresa política remarcable. La Carta Magna és la protecció del ciutadà davant d'actuacions arbitràries del poders públics i per tant mereix el màxim respecte en les actuacions d'aquests. Per tot això, nosaltres posàvem l'accent el dia de la nostra intervenció en el vot a la globalitat sobre aquestes qüestions i ho tornem a fer avui.

Clar que també ens quedava el recurs de fer-li confiança. Confiar en el que en declaracions seves a la premsa semblava constituir un dels credos de la seva actuació com a responsable polític, i cito :“ Ho ficàvem a la llei però no teníem cap intenció de fer-ho”.

Però no, no podem fer-li confiança, perquè per les seves actuacions no se la mereixen, i a més potser aquesta vegada, i per canviar, igual va i compleix el que diu la llei.

No se sap mai, com deia un vell i savi polític francès, ce n'est pas la girouette qui tourne, c'est le vent: no és la veleta la que gira, és el vent.

Passo doncs a demanar el vot a les reserves d'esmena presentades a la Llei del Pressupost 1996.

Pel que fa a l'article 5, es proposa la modificació de l'article en base al límits que resulten de l'article 27, apartats 1 i 2 de la Llei General de les Finances Publiques.

Pel que fa a l'article 14, es proposa la seva supressió, ja que modifica per via d'ampliació -i per un camí que creiem que no és el correcte- els supòsits previstos a l'article 22 apartat 2 de la Llei General de les Finances Publiques; en cas de desaparèixer aquest article aquests punts quedarien regulats per aquesta mateixa disposició d'ordre general.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Canillo-Massana: Sr. Modest Baró.

El M.I. Sr. Modest Baró:

Gràcies, Sr. Síndic.

Les dues reserves d'esmena a la Llei de pressupost per a 1996, presentades per l'Agrupament Nacional Democràtic van ésser ampliament discutides i finalment votades a la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost. El posicionament de l'Agrupament Canillo-Massana no ha pas canviat i doncs avui també hi votarem en contra.

Sra. Ministra de Finances gràcies per les seves manifestacions.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per la Coalició Nacional Andorrana: Sr. Antoni Cerqueda.

El M.I. Sr. Antoni Cerqueda:

Gràcies, Sr. Síndic.

El nostre Grup parlamentari, Coalició Nacional Andorrana, ja va fer palès, en el si de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, el seu posicionament sobre les dites esmenes de l'AND, votant en contra de les mateixes.

L'esmena de l'AND, la primera, significa suprimir els punts 3, 4 i 5 de l'article 5 de la Llei de pressupost 1.996, limitant les competències de l'executiu per a transferir crèdits dintre d'un mateix programa, bé per les despeses corrents (Punt 3), bé per les despeses de capital (punt 4).

Per poder valorar la conveniència o no de delegar aquesta facultat a l'executiu ens sembla fonamental tenir en compte dues consideracions:

Primera. En ambdós supòsits, tant la facultat delegada, prevista en el punt 3 a favor del Ministre de Finances, com l'establerta en el punt 4 a favor del govern, la llei fa expressa referència a que les partides o crèdits a transferir han de correspondre a un mateix programa.

Obviament, tots i cadascun d'aquests programes han estat analitzats detalladament per aquest Consell General, a través de les comissions, i en el moment de precisar el govern la corresponent transferència de crèdit, aquest gaudirà ja del corresponent marc legal

aprovat avui en aquesta sessió. Per tant, en mèrits del principi d'independència dels poders públics, creiem del tot justificat que l'executiu, sense cap més tràmit parlamentari, realitzi els diferents programes aprovats avui per aquest consell, amb total autonomia, rapidesa i eficàcia.

Una altra forma de fer ens semblaria restar efectivitat a les tasques que constitucionalment corresponen al govern.

Segona. Una segona raó d'aquesta posició es troba en un fet innovador que presenten els Pressupostos d'enguany. Ens referim a la seva presentació i estructuració respecte a exercicis anteriors.

Per primera vegada, aquest consell ha tingut la possibilitat i l'oportunitat d'examinar i analitzar, amb un rigorós detall, cadascun dels programes que integren els pressupostos 96. Per tant, la informació facilitada pel govern sobre els programes d'inversió i despeses de funcionament han estat tant explícits i detallats que la delegació prevista en la llei no comporten cap risc de desajust respecte als aprovats per aquest consell.

Endemés el Consell General tindrà l'oportunitat d'analitzar la liquidació del pressupost 1.996.

Conseqüentment, Coalició Nacional Andorrana dona suport i vota favorablement el text de la comissió, alhora que fa extensius els arguments indicats anteriorment respecte a les altres dues esmenes presentades per l'AND (crèdits ampliables i incorporacions de crèdits a l'exercici següent) per entendre que dites esmenes tenen un component de control previ o limitació de l'acció ordinària de l'executiu, que resulten innecessàries per a una millor i eficaç actuació de govern.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per Nova Democràcia: Sr. Jordi Cinca.

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, molt breument, només per reiterar la nostra posició. Nosaltres, en aquest cas, votarem contràriament a la primera esmena que ens presenta l'AND i a favor de la segona.

En el cas de la primera la raó és ben simple. Nosaltres compartíem moltes de les inquietuds ara expressades brillantment i també molt ben il·lustrades pel conseller Gilbert Saboya. Per tant, vam presentar esmenes a aquest article 5, concretament, de supressió a l'apartat 3b i de supressió a l'apartat 4. Hem de dir amb satisfac-

ció que ambdues esmenes van prosperar en el si de la comissió i que, per tant, la part que ens inquietava i que s'ajusta perfectament l'explicació del Sr. Saboya, al nostre entendre ja ha quedat corregida. L'article 5 tal com ha quedat redactat i aprovat per la comissió, creiem que s'ajusta a la Llei General de les Finances Publiques.

Pel que fa referència a la reserva d'esmena a l'article 14, a la comissió vam votar a favor de la proposta de l'AND de suprimir aquest article, bàsicament, perquè creiem que no aporta res al que ja es pot fer a través de la Llei General de les Finances Publiques i, per tant, no creiem que sigui necessària la introducció d'aquest article; un dels apartats de dit article creiem que va una mica més enllà del que ens proposa avui en dia la Llei General de les Finances Publiques i, per tant, preferiríem no tenir-lo que aprovar fins que no s'hagi dut a terme la modificació de la llei marc de la qual penja la Llei de pressupost.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal: Sr. Estanislau Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, molts dels arguments que avui defensa l'AND en la defensa de les seves dues esmenes ja van ser introduïts i repetits -jo diria que d'una manera machacona- en ocasió del debat de globalitat del pressupost. Avui el que fem és d'alguna manera reproduir aquell debat.

El seguiment normal del desenvolupament d'una llei ha fet que dins de la comissió, moltes de les esmenes que va presentar l'AND en el seu dia haguessin quedat sense sentit; unes perquè l'AND mateixa va reconèixer que la Llei General de les Finances Publiques habilitava a fer el que la Llei de pressupost introduïa; d'altres, perquè hem tardat una mica més, però avui mateix han hagut de retirar una de les seves reserves d'esmena; o sigui, que també, en aquest cas, la contribució de l'AND ha estat evolutiva i jo diria que positiva.

Estem parlant de transgressió de la Llei General de les Finances Publiques. Potser parlar de transgressió és una mica exagerat, podríem parlar, en tot cas, de modificació de la Llei General de les Finances Publiques. Les modificacions de la Llei General de les Finances Publiques que avui l'AND ens presenta com un pecat abominable, fa anys que es produeixen, fa molts anys que es produeixen en dos temes tan clars com són: el tema dels avenços de fons i el tema dels crèdits

ampliables. Estem en el mateix cas, estem modificant la Llei General de les Finances Publiques, com fa temps que es fa. El que passa és que la imaginació de l'AND amb la presentació de les seves esmenes, doncs, és va limitar a reproduir fil per banda el que ja introduïa la Llei de pressupost per 1995, la qual cosa ens porta a una conclusió, nosaltres creiem que evident i és que per l'AND les úniques modificacions a la Llei General de les Finances Publiques que es poden fer són les que introduïa el seu govern o governs encapçalats pels seus membres i, en canvi, qualsevol modificació que surti d'aquesta disciplina rígida és considerada com una abominació legal absolutament imperdonable.

Nosaltres no som d'aquesta opinió, pensem que la Llei General de les Finances Publiques, que data de l'any 1983, ha passat el temps suficient com perquè es justifiquin aquestes modificacions -com així es fa- inclús amb esmenes presentades per l'AND, que després es van debatre en el si de la comissió, i que la mateixa AND va votar; temes sobre imports que havien quedat exageradament antiquats i que tothom entenia que s'havien d'actualitzar. Pensem que no és cap pecat irresoluble el fet de modificar la Llei General de les Finances Publiques. El que potser si que ens hauríem de plantejar tots plegats és com fixar un marc jurídic necessari -no sé, hi han models, com l'espanyol que té una llei pressupostaria que no té res a veure amb la llei dels pressupostos i que sí que fixa clarament els termes que són inamovibles amb la disposició legal pressupostària i deixa el desenvolupament concret de tota la resta de temes que no s'especifiquen en aquesta llei. Aquí a Andorra s'ha adoptat un model intermedi, amb una llei general de les finances publiques que toca molts temes, molts temes dels quals ja han estat modificats per antigues lleis de pressupostos i d'altres temes que, curiosament, aquesta llei de pressupostos modifica ara.

En qualsevol cas, només repetir, o deixar clar que la nostra posició a la comissió no variarà i que, per tant, votarem contrariament a les reserves d'esmenes de l'AND.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, pel que fa referència a la primera de les esmenes, aquesta era l'esmena número 11 de l'informe de la

comissió, en la votació en el si de la comissió, jo particularment en nom d'IDN em vaig abstenir perquè tot i compartir la inquietud respecte al text proposat pel govern -i tal com ja s'ha dit aquí- va ser aprovat un nou redactat de l'article 5 a partir del que eren les esmenes 12 i 13 de Nova Democràcia que van ser transaccionades i aprovades. Aleshores, com que també l'esmena de l'Agrupament Nacional Democràtic ja anava en aquesta direcció, doncs, ens vam abstenir i continuarem abstenint-nos.

Pel que fa referència a l'esmena número 3 de supressió de l'article 14. Bé, nosaltres vam votar en contra d'aquesta esmena de supressió a la comissió perquè entenem que el punt que s'introdueix: el punt d, el que permet es regularitzar una situació de fet que permet, doncs, que el govern no hagi de fer una mena de trampa per poder dur a terme tranquil·lament la seva tasca. Per tant, votarem en contra d'aquesta reserva d'esmena.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per al·lusions, Sra. Ministra de Finances.

La M.I. Sra. Susagna Arasaniz:

Gràcies, Sr. Síndic.

Una mica en resposta a la intervenció del Sr. Gilbert Saboya. No entrarem a valorar la primera part del seu exposat, podríem parlar-ne llargament, és a dir, constitucionalitat o no constitucionalitat, temes implícits o no implícits, aleshores, també m'agradaria que em digués quina és la diferència en la Constitució d'Andorra entre una llei de pressupost i una llei de finances publiques, és considera una llei ordinària en els dos casos, per tant, estem modificant una llei ordinària per una altra llei ordinària i sota els principis constitucionals.

En tot moment hem estat conscients que la font primària fonamental inclús en matèria financera és la Constitució i que la llei és garantia de llibertat en tan que és aprovada per la representació popular en la qual es concreta la sobirania.

Pel que fa al tema de la utilització o no utilització de la paraula anticonstitucional, evidentment, que no hi ha cap problema sempre i quan es faci o considerem que es faci d'una forma positiva i no com pensem que es va fer -o penso, per personalitzar- sobretot en el debat a la globalitat. Sempre parlant de vulneració de la font fonamental de l'ordenament territorial andorrà.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Saboya.

El M.I. Sr. Gilbert Saboya:

Gràcies, Sr. Síndic.

Només una petita puntualització, pel que fa a la primera part no hi tornarem em sembla que el Sr. Sangrà del Grup Lliberal ha definit molt bé quins són els dos aspectes. Un és l'actualització, que de fet aquest permet i s'ha fet, modificar la Llei General de les Finances Publiques a través del pressupost i l'altre, és la modificació d'aspectes fonamentals que de totes maneres tot farà el seu camí i ja es veurà.

Quant a la segona part, a mi el que m'agradaria és que vostè trobés positius tots els debats que es fan en aquesta cambra, així ho espero -intentarem fer-ho.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha intervenció, Sra. Ministra?... Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Sr. Síndic, sí em permet unes paraules, com a rèplica... o no correspon...

El M.I. Sr. Síndic General:

No correspon... per al·lusions, en tot cas...

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Deixem-ho estar...

El M.I. Sr. Síndic General:

... deixem-ho estar.

Procedirem a la votació de l'esmena número 1. Sí, és si a l'emenen. No, és no a l'esmena i, doncs, manteniment del text sortit de la comissió.

Votació:

M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca: SI

M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: SI

M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: SI

M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: NO

M.I. Sr. Jordi Torres Alís: SI

M.I. Sr. Joan Travesset Grau: SI

M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: Abstenció

M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: SI

M.I. Sr. Josep Areny Fité: NO

M.I. Sr. Modest Baró Moles: NO

M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: SI

M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: NO

M.I. Sr. Antoni Calvó Casal: NO

M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano: NO

M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: NO

M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: NO

M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: NO

M.I. Sr. Josep Dallerès Codina: SI

M.I. Sr. Enric Dolsa Font: NO

M.I. Sr. Simó Duró Coma: NO

M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: NO

M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: NO

M.I. Sr. Antoni Martí Petit: NO

M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: Abstenció

M.I. Sr. Pere Moles Aristot: NO

M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: NO

M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons: NO

M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: NO

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

8 Sí. 18 No. 2 Abstencions.

El M.I. Sr. Síndic General:

Doncs, és rebutja l'esmena.

L'article 5 resta aprovat d'acord amb el text sortit de la comissió.

Passem a la votació de l'esmena número 3. Sí, és sí a l'esmena. No, és no a l'esmena i, doncs, manteniment del text adoptat per la comissió.

Votació:

M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: SI

M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: SI

M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: NO

M.I. Sr. Jordi Torres Alís: SI

M.I. Sr. Joan Travesset Grau: SI

M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: NO

M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: SI

M.I. Sr. Josep Areny Fité: NO

M.I. Sr. Modest Baró Moles: NO

M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: SI

M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: SI

M.I. Sr. Antoni Calvó Casal: NO

M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano: NO

M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: NO

M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: NO

M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: SI

M.I. Sr. Josep Dallerès Codina: SI

M.I. Sr. Enric Dolsa Font: NO

M.I. Sr. Simó Duró Coma: NO

M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: SI

M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: NO

M.I. Sr. Antoni Martí Petit: NO

M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: NO

M.I. Sr. Pere Moles Aristot: NO

M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: SI

M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons: NO

M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: SI

M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca: SI

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

13 Sí. 15 No.

El M.I. Sr. Síndic General:

Doncs, és rebutja l'esmena.

L'article 14 resta aprovat d'acord amb el text de la comissió.

Resten, doncs, aprovats els pressupostos generals de l'estat per a 1996 amb els termes anteriorment acceptats.

Passem al punt dos de l'ordre del dia... perdo, Sr. Cinca?

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Hi ha possibilitat de fer explicació de vot...

El M.I. Sr. Síndic General:

Sí, si vol, en principi es tenia d'avisar, vist que no se m'ha avisat no he donat la paraula... Sr. Jordi Cinca, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Em sembla que hi ha alguna altra paraula...

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Modest Baró... hi ha algú més que vol donar explicació de vot...

El M.I. Sr. Modest Baró:

Jo voldria parlar del pressupost...

El M.I. Sr. Síndic General:

Sí, ja és això... Sr. Modest Baró, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Modest Baró:

Gràcies, Sr. Síndic.

Després de la discussió de les esmenes en el si de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, el dèficit pressupostari de l'estat per l'any 1996, ha quedat fixat en uns 346 milions de pessetes, i amb una inversió propera als 7.000 milions, que la nostra voluntat és que s'executés al 100%.

Acostumats a aprovar pressupostos deficitaris de l'ordre de 4.000 o 5.000 milions de pessetes, creuem que s'ha fet un gran pas endavant i que aquest és un bon pressupost.

A nivell de presentació és més detallat i comprensible que els anteriors, permetent, en tot moment, seguir l'evolució d'un programa determinat.

D'un total de 34 esmenes presentades per l'Agrupament Canillo-Massana, durant el tràmit en comissió,

n'han estat aprovades 24; unes per unanimitat, altres per majoria i altres transaccionades.

La major part d'aquestes esmenes tenien per objecte, com ja vàrem manifestar en aquesta cambra durant el debat de totalitat del pressupost, reduir les despeses de funcionament en el marc de les noves contractacions de personal, a l'espera de l'informe definitiu sobre la funció pública.

Aprofitarem per recordar que aquest informe fou ja encomanat pel govern l'any 1994, i que la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost ha palesat la seva voluntat política, en aquesta matèria, en el seu informe pel pressupost 1996, en l'apartat de recomanacions.

És necessària una Llei de la Funció Pública que ha de tenir com un dels seus objectius el de dignificar els càrrecs de l'administració.

No és normal ni lògic que, com succeeix a vegades, que nous contractuals, amb la mateixa titulació i amb càrrecs d'igual responsabilitat, percebent salaris molt més alts, que altres que porten treballant a l'administració molt més temps. El nostre grup parlamentari, des de la discussió del pressupost de l'any 1994, ve insistint -de manera constant i reiterada- en la imperiosa necessitat de contenir i racionalitzar les despeses de funcionament.

Creguem que hem d'estar vigilants, en no fer de l'Administració pública, una carrega massa feixuga per a la societat andorrana.

Els consellers de l'Agrupament Canillo-Massana, pensem que les esmenes que hem presentat -i que com s'ha dit abans han prosperat en la seva gran majoria- no hagués estat necessari fer-les, si el govern ens hagués escoltat i conseqüentment hagués pres en consideració els nostres suggeriments manifestats insistentment durant les reunions prèvies a la preparació del pressupost.

Avui tan sols podem fer que lamentar públicament que no ens en volguessin fer cas.

Aprofitem aquesta avinentesa per a reafirmar i insistir en el nostre posicionament pel que fa referència a la contenció de les despeses de funcionament. No volem ser repetitius i obviarem repetir el que ja hem manifestat en altres varies ocasions.

També volem fer una referència especial a un altre tema: el de viabilitat hivernal.

Som un país turístic i cal tenir molta bona cura d'aquest servei. Esperem que el govern, a través del ministeri corresponent, farà el possible per a millorar-lo, ja que ara disposem de la maquinària adequada i suficient, per a tenir les carreteres en tot moment aptes per a una

bona circulació, sense recolzar-nos únicament en l'eficàcia de les sals de potassi.

En quan a l'ús quotidià, abusi i incontrolat que es ve fent del clorur de potassi a les nostres carreteres, amb la corresponent contaminació del medi ambient -i en especial dels nostres rius- pensem que ja és hora que el govern hi posi fre, reduint el seu ús al mínim necessari i emprant productes no contaminants i sense efectes residuals tòxics. Esperem que el nou ministre de torn, responsable d'aquesta matèria, serà més sensible a les nostres preocupacions que els seus predecessors responsables polítics.

L'Agrupament Canillo-Massana, vol també manifestar la seva sorpresa al veure publicat en el BOPA número 9, any 8, de data 7 de febrer 1996, pàgina 937, un edicte per a la contractació d'un/a administratiu/iva, pel Ministeri de Sanitat del govern.

Sobre aquesta partida pressupostària, el nostre grup parlamentari, hi va fer dues esmenes de supressió, la número 58 de l'informe de la ponència -noves contractacions- per un import d'1.750.425 pessetes, i la número 59 -quotes seguretat social noves contractacions- per un import de 234.382 pessetes.

Les dues esmenes es van aprovar per majoria en la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost. Doncs, al pressupost de l'estat no hi figuren aquestes partides.

Aquesta manera de procedir, creguem que no es la més adequada ni la més correcta, i menys encara quan precisament a la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost es discutien les esmenes.

Altra vegada el govern ens vol posar davant el fet consumat sense tenir en compte el parer majoritari d'aquesta cambra.

Moltes vegades en aquesta sala hem parlat de diàleg i consens però Sr. Cap de Govern, a l'Agrupament Canillo-Massana, se li farà molt difícil continuar amb la situació actual, ja que hem arribat a la conclusió que solament vós interessa que us votem a favor els diferents tràmits legislatius, sense que, per la vostra part, escolteu i tingueu en compte els nostres posicionaments polítics, que coneixeu sobradament.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Jordi Cinca.

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Gràcies, Sr. Síndic.

Correspon avui fer l'últim acte abans de que la seva publicació en el Butlletí Oficial permeti l'entrada en vigor dels pressupostos de l'any 1996. Les valoracions polítiques del Grup Parlamentari de Nova Democràcia sobre aquest pressupost ja van quedar àmpliament exposades en el transcurs del debat a la globalitat del pressupost celebrat el passat dia 20 de desembre i aquesta valoració ens va dur a presentar una esmena a la totalitat, amb la corresponent demanda de retorn del projecte a govern. No cal ara reproduir el que ja vam dir i continuem pensant, tot i que -cal reconèixer-ho- algunes de les esmenes han aconseguit millorar, especialment, el Projecte de llei del pressupost. Cal però, recordar que mercès als vots dels grups parlamentaris Lliberal, CNA i Canillo-Massana, i dels consellers d'IDN l'esmena no va prosperar o el que és el mateix es va aprovar el pressupost en la seva globalitat.

Ja vam dir en aquell moment i ho hem demostrat en altres ocasions, que el fet de que en aquesta cambra no prosperin les nostres propostes, no evita ni evitarà que des de la discrepància tinguem una actitud constructiva en els debats en comissió i, per tant, participem activament amb propostes que ens permetin aportar millores parcials, als projectes, en aquest cas, el pressupost, que globalment no compartim. Aquest ha estat el cas en la discussió del Projecte de pressupost i així ho volem palesar i aquesta continuarà sent la nostra actuació.

Dit això, volem en primer lloc, manifestar la nostra satisfacció perquè mitjançant les esmenes de Nova Democràcia s'han diluït algunes de les preocupacions que ens suggeria el text de pressupost presentat pel govern. Així s'ha possibilitat fer un text que dóna més agilitat a la gestió del pressupost que desenvolupa alguns aspectes previstos en la Llei general de les finances públiques, sense que, per assolir aquest objectiu, s'han de limitar les funcions de control del Consell General ni el govern tingui la possibilitat d'executar el pressupost més enllà de l'aprovat en aquest parlament. S'han, en definitiva, restablert alguns dels principis bàsics de dret pressupostari, que enumeràvem el dia del debat a la globalitat, com la regla d'especialització dels crèdits.

En segon lloc, una referència a un dels punts que ha ocupat més hores en el debat a la comissió i del que se'n desprèn una recomanació en l'informe que fa un moment ha llegit el Sr. Vicens Mateu. La política de contractació de personal és un aspecte que ja hem denunciat aquí en diverses ocasions, no compartim la política de promocions exagerades i selectives que el govern ha dut a terme des de que va prendre possessió. No compartim i instem al govern perquè no es continuï produint contractacions sense edicte o amb edic-

tes fets a mida; fets en concret que ja els vam posar de manifest en el debat a la totalitat i que, tot i la cara d'aparent incredulitat que el Cap de Govern va fer en aquell moment, ja s'han tomat a produir en aquest darrers dos mesos.

No ens hem mostrat mai contraris -més aviat tot al contrari- a que l'administració es doti dels recursos humans necessaris, però això s'ha de compaginar amb concursos de contractació seriosos, estrictes i transparents. Es poden congelar les contractacions fins a tenir clars els resultats del ja tristament famós informe de valoració dels llocs de treball de l'administració o informes sobre la funció pública -que per cert, Sr. Cap de Govern, a aquest pas i al ritme de contractacions que el seu govern ha dut a terme aquest darrer any quan finalment estiguin acabats ja no seran fiables, perquè no correspondran a la realitat de l'administració d'aquest moment- que ens haurien de permetre saber fins a quin punt l'assignació de personal a cada departament és la correcta, si tothom està treballant en el lloc on pot donar més rendiment o, si moltes de les places que es volen cobrir amb noves contractacions no es podrien cobrir amb trasllats interns del personal ja contractat.

Ja ens han demostrat, senyors del govern, durant aquest any passat que un dels pilars de la seva oferta política de campanya electoral -és a dir, acabar amb una suposada disbauxa en la despesa de personal- ha quedat oblidada i possiblement ara, haurà de ser introduïda en els programes de totes les demés forces polítiques, perquè en aquests moments si que hi ha una veritable disbauxa en matèria de personal que està portant el desànim i desencís d'aquells que van entrar a treballar a l'administració amb el convenciment que se'ls tractaria com a professionals tant en les exigències com en les contraprestacions. Per això, demanem al govern que almenys agafi al peu de la lletra les recomanacions que en aquesta matèria s'han fet des de la comissió, i així mateix agafi també al peu de la lletra la voluntat explícitament expressada en prosperar varies esmenes limitatives pel que fa a noves contractacions.

Per acabar, un reconeixement a la tasca feta des del Ministeri de Finances amb la nova estructuració del pressupost, treballar des d'una classificació administrativa, funcional i econòmica, ens ha de permetre tenir una major informació sobre els diferents projectes que es porten a terme i la interrelació d'aquests projectes entre diferents ministeris i departaments, alhora en propers anys ens ha de permetre seguir l'evolució del pressupost en el temps en base a dades comparatives no només referides a les xifres absolutes sinó també als projectes realitzats amb els diners de l'estat.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem al segon punt de l'ordre del dia:

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de regulació dels criteris de solvència...

(Se sent una veu)

... No, en aquest cas, no crec que procedeixin les al·lusions, ja que hi han dues explicacions de vot, fetes per dos grups, crec que és públic i crec que no s'aportarà res més al debat. Vull recordar quin és el punt de l'ordre del dia...

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

... Em sembla que es talla el dret de rèplica...

El M.I. Sr. Síndic General:

... No hi han hagut al·lusions personals que jo sàpiga...

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

... Menys d'això hi ha hagut de tota altra mena...

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem al segon punt de l'ordre del dia:

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de regulació dels criteris de solvència i de liquiditat de les entitats financeres.

Projecte de llei publicat al Butlletí del Consell General núm. 48/1995.

Passo la paraula al ponent nomenat per la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost que presentarà l'informe al Consell General.

Sr. Josep Anton Ribes, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Josep Anton Ribes:

Gràcies, Sr. Síndic.

La Comissió Legislativa de Finances i Pressupost ha examinat en el decurs de les reunions celebrades els dies 16 i 17 de gener l'informe del ponent, d'acord amb els articles 98 i 99 del Reglament del Consell General, del qual se'n desprèn el següent:

Esmenes aprovades per unanimitat: Esmena 7, 9, 10 i 12; Esmenes aprovades per majoria: Esmena 4 i 6; Esmenes no aprovades: Esmena 3; Esmenes retirades -que en certa manera es podrien assimilar a les transaccionades- Esmena 5, 8 i 11; Esmenes transaccionades i aprovades per unanimitat: Esmena 1 i 2.

Com poden comprovar vostres senyories de tot el conjunt d'esmenes només se n'ha rebutjat una, la resta o han estat aprovades o retirades amb transacció.

En tan que ponent d'aquest projecte de llei només voldria destacar l'esperit de responsabilitat de tots els membres de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost que, deixant de costat les possibles divergències polítiques dels grups parlamentaris que representen, poden i crec que amb encert presentar a aquesta cambra un projecte de llei que pot donar la possibilitat al nostre país, Andorra, de presentar-se davant la resta del món, com un país on la prudència i el seny són la nostra senyera, ja que com es diu en l'exposició de motius: "El Consell General parteix de la premissa que la garantia més efectiva, i insubstituïble, de la solvència i de la liquiditat d'una entitat financera ve donada per l'auto exigència professional dels seus dirigents que, per principi, s'ha de realitzar a través d'una gestió presidida, sempre, per una gran prudència. Les normes volen ser una constatació tècnica d'aquesta prudència, manifestada en una estructura financera que demostrï la suficiència de fons propis de l'entitat i uns índex que reflecteixin una política ben mesurada en la utilització dels recursos de tercers.

La present llei es desenvolupa a partir de les dues pautes següents:

La primera és que les normes relatives a la solvència i a la liquiditat de les entitats financeres andorranes han de ser establertes segons un elevat nivell d'exigència, a fi de mantenir la solidesa de l'estructura del sistema financer.

La segona és que aquest nivell d'exigència quedi quantificat de tal manera que la ratio de solvència -formulada a partir de les recomanacions del Comitè de Basilea- i la liquiditat mínimes siguin superiors a les que prevalen als països que ens poden servir de referència, a fi que la normativa exigida contribueixi a donar al sistema financer andorrà una imatge global comparativament favorable en l'àmbit internacional."

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

No s'ha presentat cap reserva d'esmena ni cap vot particular al text sortit de la comissió.

Passo la paraula als grups parlamentaris:

Per l'Agrupament Canillo-Massana: Sr. Modest Baró.

El M.I. Sr. Modest Baró:

Gràcies, Sr. Síndic...

El M.I. Sr. Síndic General:

... Govern demana la paraula, doncs, Sra. Ministra de Finances?

La M.I. Sra. Susagna Arasanz:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, aquí en principi volia dir que coincidim totalment amb el que ha exposat el Sr. Ribes -per un primer cop, o per un dels pocs cops.

En segon lloc, el govern s'ofereix per continuar treballant amb els diferents grups parlamentaris -com ha anat fent fins ara- ja que això ha permès afavorir el diàleg entre totes les forces polítiques de cara a centrar el debat en els temes essencials, evitant confrontaments polítics -que són de vegades estèrils- ja que, en tot moment, som conscients que el que estem fent tots plegats en aquesta sala és treballar pel país.

En tercer lloc, posar en coneixement d'aquesta cambra que tan el govern com l'INAF estan treballant des de fa temps en el desenvolupament de les regulacions de cadascuna de les entitats integrades en el sistema financer, que han d'estar aprovades a finals del 96 i que en el transcurs del mes de març ja estaran enllestides per tal de començar a tractar-les.

Finalment, remarcar un punt -que ja s'ha tractat o s'ha comentat en varies ocasions- i que és la necessitat de refondre totes aquestes lleis que estem elaborant sobre el sector financer un cop estiguin pràcticament a punt de ser acabades, per tal, de no tenir dispersat tot aquest marc jurídic que estem elaborant durant tot aquest any i l'elaborat durant l'any anterior.

És tot.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Canillo-Massana: Sr. Modest Baró.

El M.I. Sr. Modest Baró:

Gràcies, Sr. Síndic.

El Projecte de llei de regulació dels criteris de solvència i liquiditat de les entitats financeres, que avui estem convençuts, aprovarà aquesta cambra, es la primera de les lleis que fixa el calendari aprovat pel Consell General i que va quedar definit en la disposició transitòria quarta, apartat a) de la Llei de regulació de reserves de garantia de dipòsits i altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer, de data 14 de maig 1995, amb l'objectiu de que una vegada acabat el desplegament legislatiu, al final de l'any 1997, es pugui donar entrada a l'establiment d'altres entitats bancàries al Principat.

L'Agrupament Canillo-Massana, sempre ha defensat trencar el monopoli bancari actual, i no pas precisament d'una manera general i desordenada. Les nostres manifestacions sempre han estat en el sentit de que s'havia de fer d'una manera progressiva i controlada, mantenint elevats criteris de solvència i liquiditat.

Creguem que l'establiment d'altres entitats bancàries ha de representar beneficis per a l'erari públic i pel país en general, com ja vàrem manifestar en el si d'aquesta cambra el passat 16 de febrer del 1995.

El nostre grup parlamentari comparteix tant el text del projecte de llei que ara ens ocupa, com la manera i la forma en que s'ha portat a terme.

En quan al contingut de la llei, tant la ratio de solvència com el de liquiditat, han quedat fixats amb uns mínims del 10 i del 40 per cent respectivament doncs superiors, el primer -el de solvència- al mínim fixat pel Comitè de Basilea i aplicable a la Unió Europea, i el segon -el de liquiditat- superior al mínim exigít per la legislació suïssa, reforçant d'aquesta manera la imatge de seguretat, solvència i confiança que tenen les entitats bancàries del país. Així mateix s'ha posat el llisto a un nivell gens negligible a les que ha partir del 1997 podran operar al país.

Pel que fa referència a la manera com s'ha portat a terme la discussió de l'avantprojecte de llei, l'Agrupament Canillo-Massana creu que es l'adequat i que si seguim per la via del diàleg i el consens podrem arribar al final de l'any 1997, havent esgotat el calendari pel desplegament legislatiu que en el seu dia va aprovar aquesta cambra.

Sense voler entrar en altres consideracions tècniques de la llei, el nostre grup parlamentari, creu que es positiu que s'hagi equiparat la ponderació dels crèdits dels comuns amb el deute de l'estat, al fixar la seva ponderació al 0%, reforçant la imatge pública de solvència dels comuns i reconeixent que les operacions de crèdit amb els comuns tenen el més alt nivell de seguretat.

L'Agrupament Canillo-Massana, ja des del començament de la discussió de l'avantprojecte va defensar aquest criteri i forçar la seva inclusió al projecte de llei actual.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per la Coalició Nacional Andorrana? No?...

Per Nova Democràcia: Sr. Jordi Cinca.

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Gràcies, Sr. Síndic.

Només dir que des de Nova Democràcia no tenim més que estar satisfets de com s'ha seguit l'evolució de negociació i d'elaboració d'aquest projecte de llei que avui aprovarem. Perquè, en primer lloc, ens hem estalviat reproduir una situació que es va donar durant la discussió de la Llei de regulació de reserves de garantia de dipòsits i altres obligacions operacionals a aplicar i mantenir per les entitats financeres, que penso que no fan cap favor ni a la pròpia imatge de la institució a la que representem ni a la imatge que Andorra ha de donar als mercats financers internacionals en quan a donar mostres de seriositat i, sobretot, garanties per tots aquells que volen invertir en el nostre país. Arrel d'aquella situació i convençuts que estem parlant d'un tema que podríem jutjar d'importància cabdal pel futur del nostre país, vam fer una proposta al consell per proposar una metodologia de treball nova -innovadora, diria jo- en aquest nou període; és tractava que el govern treballés conjuntament amb els representants dels diferents grups parlamentaris abans no presents un projecte de llei, de manera que, ens estalviéssim situacions de gairebé bloqueig com la que ens vam trobar respecte al projecte que abans esmentàvem.

Crec que l'èxit d'aquella proposta es fa palès en el text que avui aprovarem, el qual no ha evitat, per altra part, que hi hagi hagut discussió, en alguns moments, ferma dins de la comissió. Però, de totes maneres, això ha donat una bona imatge d'Andorra, és a dir, que Andorra vol assentar el seu sistema financer amb criteris de seriositat, que són exigibles i, a més a més recomanables dins del mercat internacional i que evitaran que se'ns pugui comparar a places financeres que avui en dia estan en clar descredit i que, a més a més, posen en perill la pròpia sobirania dels països que els tenen.

Finalment, només recordar -i és grat saber-ho, a través de les paraules de la Sra. Ministra de Finances- que hem cobert només una primera etapa, la que definia l'apartat a) de la disposició transitòria quarta de la Llei de

regulació de reserves de garantia de dipòsits i altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les entitats enquadrades en el sistema financer. Estem ja en període de l'apartat b) que ens dona tot l'any 1996 per enllestir la regulació de cadascun dels grups d'entitats integrades dins del sistema financer. Aquest és un tema més complex si cap que el que venim de legislar fins ara, molt més feixuc de tractar i, per tant, demanàriem al govern que amb la màxima celeritat ens faci arribar els primers esborranys per fi que puguem començar a treballar amb la mateixa dinàmica que ho hem fet fins ara.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal: Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Gràcies, Sr. Síndic.

Sí, des del Grup Lliberal, afegir-nos a aquest sentiment -jo diria- positiu que avui domina a la cambra -i no és massa habitual- per tant, els pocs moments de pau els hem d'aprofitar al màxim.

No abundar amb les excel·lències sobre el funcionament de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost en el desenvolupament d'aquesta llei. Però, sí, ressenyar que la metodologia de treball introduïda -no sé si gràcies a Nova Democràcia exclusivament o gràcies una mica a la voluntat de totes les forces polítiques- ha permès centrar la major part del debat en el contingut tècnic de la llei, evitant -com deia la Sra. Ministra de Finances- debats estèrils sobre posicions polítiques, potser reconciliables, però que a llavors han de ser objecte de debat dins de la comissió i que val la pena de deixar pel final i no que aquestes posicions irreconciliables dificultaven el normal desenvolupament de la llei.

La satisfacció, pel compliment del primer punt del calendari que fixa la disposició addicional transitòria o una famosa disposició addicional transitòria de la Llei de Regulació de Reserves de Garantia de dipòsits i altres obligacions operacionals a mantenir i dipositar per les Entitats enquadrades en el Sistema Financer. Aprovació que es produeix amb un cert retard, és cert, respecte del calendari previst. Retard que no és en cap cas imputable al govern; jo penso que és imputable al funcionament intern de la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost i així vam prendre un acord unànim per perllongar aquest període. Penso que per al segon punt no farà falta prendre cap acord perquè la

Sra. Ministra de Finances ja ha parlat de la celeritat en què s'entrarà a la discussió parlamentària a l'apartat b) d'aquest calendari.

De cara al desenvolupament d'aquest calendari incidir en la necessitat de mantenir l'esperit constructiu que s'ha produït entre els diferents grups en la discussió d'aquest projecte de llei. I mantenir aquest esperit constructiu és especialment important en la definició del marc jurídic que regularà el desenvolupament del sector financer al nostre país com a sector primordial de l'economia andorrana. Un marc que canviarà, que començarà a canviar amb la promulgació d'aquesta llei però que ningú assegura que quan arribem a la fita final, a finals de l'any 1997 -marcada en aquell calendari- no impliqui la necessitat de procedir a una refosa de tota la legislació que s'hagi anat desenvolupant, per què? Perquè, doncs, la mateixa aplicació d'aquesta legislació posarà de manifest una sèrie de mancances, una sèrie de necessitat que ara mateix no som capaços de detectar. I, en aquest sentit, el que seria important -i des del Grup Lliberal és un dels factors que no es compleix amb aquesta llei- és deixar un marge de maniobrabilitat i de flexibilitat pel govern, raonable però suficient, perquè al final penso que s'haurà de procedir a una refosa i el que no podem és estar continuament sotmesos a processos legislatius d'aprovació de lleis, de temes i tractats, en la mateixa legislatura perquè en la definició del marc haguem establert uns criteris massa rígids i que no permetin un suficient marge de maniobra.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic: Sr. Ribes.

El M.I. Sr. Josep Anton Ribes:

Gràcies, Sr. Síndic.

Sr. Sangrà, en tan que ponent, crec que he fet referència a tots els grups parlamentaris que integren la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost, no he fet solament referència a Nova Democràcia.

Agraeixo a la Sra. Ministra de Finances que hagi reconegut el treball realitzat per la Comissió Legislativa de Finances i Pressupost.

L'Agrupament Nacional Democràtic com a motor que vam ser del desenvolupament de les lleis del sistema financer, ens preocupa d'una certa manera que la primera llei que s'havia de desenvolupar segons preveia la llei aprovada l'onze de maig de 1995 per aquesta assemblea ja ho ha estat amb uns mesos de retard

-d'acord que hi han hagut motius, però. Què el govern, doncs, per les pròximes que queden a desenvolupar durant aquest any -em sembla que la Sra. Ministra de Finances ens ha parlat del mes de març- i el que ve, assumeixi la responsabilitat que li pertoca per a presentar els projectes corresponents en els terminis previstos que va votar aquesta assemblea en el seu moment.

Sra. Ministra de Finances, aquest país, que és el nostre, necessita en aquests moments de crisi mundial, donar una imatge de confiança i de -com diu una part de la llei que votem avui- de solvència -esperem, doncs, no haver-li de recordar.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Consellers no adscrits: Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, nosaltres entenem -i tal com ja s'ha manifestat aquí, reiteradament- que l'aprovació d'aquesta llei és un primer pas en el desenvolupament de la llei marc d'ordenació del sistema financer andorrà.

Aquest és un aspecte important com poden ser-ho també:

La fixació de capitals mínims. La definició de les característiques dels directius i dels administradors de les entitats autoritzades a operar en el sector bancari i desenvolupament del sector de les financeres i de les assegurances, etc.

I és evident que a mesura que es vagi avançant en el desenvolupament legislatiu i reglamentari, serà necessària la definició política del sistema financer que es vol per Andorra.

D'alguna manera -això s'està fent ja ara, amb aquesta llei- que fixa uns mínims de major exigència als vigents a la Unió Europea i que, per tant, deixa entreveure ja un model de prudència tal com estava esmentant anteriorment el ponent.

El senyor ponent ha esmentat també que totes les esmenes presentades van ser aprovades menys una. La única esmena que no va ser aprovada, va ser precisament nostra, d'Iniciativa Democràtica i feia referència a la ponderació que havien de tenir els comuns. Bé, la ponderació dels comuns tal com ha quedat en la llei, en ser rebutjada l'esmena presentada d'IDN a qui només va donar suport en el si de la comissió el Grup Lliberal. Aquesta esmena pretenia tornar al text que

havien preparat els tècnics i que inicialment se'ns va presentar. Nosaltres entenem que el rebuig d'aquesta esmena és contradictòria amb l'exposició de motius de la Llei d'ordenació del sistema financer -que destaca, en la seva exposició de motius, la solidesa, coherència del sistema i reputació internacional.

Bé, ja sigui per criteris oportunistes o ja sigui per criteris de ferma convicció política és va votar com és va votar i la decisió final de reservar la ponderació 0 als comuns -segons un informe de l'INAF- que diu: pot tenir conseqüències importants en poder-se interpretar com un reforçament de la imatge pública dels comuns i un reconeixement implícit d'un alt nivell de seguretat. Aquesta decisió -diu també l'informe- constitueix igualment un element positiu pels comuns de cara a obtenir crèdits dels bancs. Això, possiblement sigui així sobre el paper. Caldrà veure ara si aquestes tres conseqüències es podran mantenir en el futur si l'endeutament d'alguns comuns continua augmentant fins a límits que posen en qüestió la seva pròpia viabilitat.

A part d'això, valorem positivament, en canvi, l'aprovació de la nostra esmena d'IDN en el sentit d'endurir la ponderació de risc de les operacions corresponents a derivats financers, perquè aquesta sí, entenem, correspon a l'objectiu de la legislació de donar màxima garantia al sistema financer andorrà.

Entenem també que respecte a les esmenes introduïdes a l'article 5 i 22 la inclusió de l'informe de l'INAF i de la Comissió Superior de Finances es pot valorar positivament com un element més de control estrictelement tècnic.

Però, pensem que, no obstant, caldria potser fer la Comissió Superior de Finances plenament operativa, i això possiblement només es pugui fer mitjançant un canvi de la filosofia d'aquesta comissió, és a dir, que els membres de la Comissió Superior de Finances fossin andorrans o residents permanents a Andorra perquè sinó aquesta comissió és difícilment operativa.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Sangrà, per al·lusions.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Gràcies, Sr. Síndic.

Simplement dir-li al Sr. Ribes que potser la pròxima vegada repetirà dues vegades el que he dit perquè així potser ho entendreà. Em sembla que no ha copsat en absolut en que estava dient, simplement això.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sra. Ministra de Finances, per al·lusions.

La M.I. Sra. Susagna Arasanç:

Gràcies, Sr. Síndic.

Sr. Ribes, el que li volia comentar és que la confiança d'aquest país s'està demostrant, precisament, en el fet de que aquest govern va presentar les lleis bancàries, les va consensuar i van estar aprovades per unanimitat, de manera que tot aquest treball és continuarà fent d'aquesta manera. I, afegir-li que no cal que em recordi res, que ja ho tindrem present.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Vistes les intervencions, proposo l'acceptació del text per assentiment de la cambra.

S'aprova.

Se suspèn la sessió durant quinze minuts.

(Són les 17h35)

Es reprèn la sessió a les 17h55.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem al tercer punt de l'ordre del dia:

3- Examen i aprovació, si escau, del dictamen de la Comissió d'Enquesta sobre el cost de construcció i equipament de l'hospital Na. Sra. de Meritxell i tots els procediments d'adjudicació de les obres, instal·lacions i serveis.

Dictamen publicat al Butlletí del Consell General núm. 6/1996.

Passo la paraula al President de la Comissió d'Enquesta, Sr. Enric Casadevall, perquè passi a presentar el dictamen aprovat per la comissió.

El M.I. Sr. Enric Casadevall:

Gràcies, Sr. Síndic.

El Consell General va acordar a finals de l'any 1994, per unanimitat de la cambra, la creació d'una Comissió parlamentària d'Enquesta, a demanda de tres grups parlamentaris que un cop analitzat els treballs d'audi-

toria dels comptes de construcció i equipament del nou hospital Na. Sra. de Meritxell, de la qual se'n desprenien múltiples desviacions i l'adjudicació d'importants quantitats d'obres sense el seguiment del procediment establert, van creure necessari aquesta investigació.

El Reglament del Consell General en el seu article 48, preveu que el Consell General podrà crear en cada legislatura comissions d'estudi o d'enquesta sobre qualsevol qüestió d'interès públic a proposta del Síndic General, de dos grups parlamentaris o d'una tercera part dels consellers. Les conclusions de les comissions d'estudi o d'enquesta quedaran reflectides en un dictamen que ha de ser debatut pel Consell General. I això és el que aquesta Comissió d'Enquesta presenta avui al ple de la cambra.

A excepció del que preveu l'article 48 del Reglament del Consell, no existeix cap text legislatiu que ordeni d'una forma específica les atribucions i les competències que aquesta comissió hauria de tenir. La comissió va crear un reglament intern de funcionament de la Comissió d'Enquesta, com a document de treball i que en cap moment pretén substituir la potestat d'aquesta cambra, que en el seu dia haurà de legislar sobre aquesta qüestió. Aquest reglament intern que consta de 10 articles està recollit en la plana 4 del dictamen de la comissió.

La comissió va examinar en el decurs de 56 reunions celebrades durant tot l'any 1995 i fins al dia 16 de febrer d'aquest any, tant durant el període de sessions com fora d'aquest, la informació i documentació referides al tema de l'enquesta encomanada.

S'han escoltat les declaracions de 16 persones, relacionades directa o indirectament amb la construcció i equipament de l'hospital.

S'han analitzat més de dos-cents centenars de documents, entre els quals es troben nombrosos informes de la Conselleria de Serveis Públics, informes d'Epicsa i L35; informes de l'assessor jurídic de la comissió; decrets del govern convocant els procediments d'adjudicació i actes de licitació en que es realitzen aquestes adjudicacions; certificacions de quantitats abonades, i altres documents.

Les actuacions de la comissió es reflecteixen en els volums que contenen tota la documentació examinada i les transcripcions de les compareixences. Així mateix, la comissió ha elaborat un document de treball en el que s'analitza en detall les actuacions relatives a cada lot de les obres i els principals aspectes de la construcció i equipament de l'hospital. És a partir d'aquests documents que s'ha formulat el dictamen, que recull les conclusions a que ha arribat la comissió.

El dictamen de la comissió ha estat aprovat en la seva pràctica totalitat per unanimitat i tant sols la recomanació tercera, que fa referència al destí final d'aquest mateix informe, ha estat aprovada per majoria. Ja que si bé la comissió no ha trobat, al seu entendre, fets que poguessin ésser constitutius d'infracció penal, segons el Codi Penal d'Andorra, alguns membres de la comissió eren del parer que el dictamen es trametés al Ministeri Fiscal per si considera que dels fets investigats se'n dedueixen indicis que justifiquin l'exercici d'accions penals.

També es va aprovar per majoria treure del dictamen final de la comissió el resum de cada lot, i el text de la conclusió general número 19 que han motivat les esmenes segona i tercera que avui es debaten.

Antecedents:

En la sessió extraordinària del Consell General de data 27 de juny de 1986, el govern va presentar el document "Conclusions i propostes d'actuació sobre els temes de la construcció d'unes noves escoles per a la parròquia d'Escaldes-Engordany i de la construcció d'un centre hospitalari únic". Analitzat aquest document s'aprova la proposta formulada pel govern relativa a la desafectació sobre el terreny adquirit, del compromís de construir-hi unes noves escoles, i facultar al Sr. Cap de Govern per a que efectués totes les accions encaminades a la construcció del nou hospital en el terreny que prèviament s'havia desafectat.

El govern va encarregar la realització d'un programa funcional on s'indiquessin les característiques que hauria de tenir el nou centre. Així mateix, va convocar un concurs internacional d'idees i, a partir d'aquest, va encarregar a l'equip guanyador la realització del projecte.

Si bé el Consell General havia aprovat el pressupost per al finançament del nou hospital, el govern va iniciar converses amb la Caixa Andorrana de Seguretat Social, fruit de les quals s'elaborà un protocol d'acord que ofereix una altra via pel finançament de l'hospital. Aquest protocol d'acord va ser aprovat pel Consell General en la seva sessió del 4 de desembre de 1987.

El dia 29 de desembre de 1987, el Sr. Cap de Govern i el president del consell d'administració de la Caixa Andorrana de Seguretat Social van signar el Protocol d'Acord pel finançament del nou hospital.

La idea de concepte d'aquest Protocol d'Acord radica essencialment en que el govern aporta els murs de la Clínica Verge de Meritxell, així com els mobles d'aquesta, i la Caixa Andorrana de Seguretat Social aporta les instal·lacions mèdiques i mobiliari de la Clínica de Santa Coloma, així com el finançament de

la construcció del nou hospital. L'import d'aquest finançament es determina per acord de les dues parts.

Una vegada signat el Protocol d'Acord entre el govern i la CASS, es procedí a efectuar tots aquells tràmits per tal d'iniciar la construcció del nou centre hospitalari, sobre un projecte estimatiu d'uns dos mil milions de pessetes aproximadament, sense equipament, i amb un contingut d'aproximadament 18 lots diferents d'obra. Aquests lots, a més dels de l'equipament i els no previstos inicialment, són els que la comissió ha analitzat acuradament.

El govern va acordar el dia 7 de juliol de 1993 encomanar al Centre Nacional d'Equípements Hospitaliers una auditoria econòmica i d'estàndards de qualitat sobre l'Hospital Na. Sra. de Meritxell, motivada d'una banda per la llarga duració en la construcció de l'hospital, i d'altra banda, pel fet que el cost final del centre era força superior a les previsions de l'any 1987, si bé cal dir que en aquell moment no es preveia les despeses d'equipament, l'hospital de dia, l'edifici intel·ligent, la climatització, la planta 11, els accessos a la planta 6, la coordinació, i la modificació de m2 d'aparcament per m2 de superfície hospitalària

És a partir d'aquesta auditoria que es promou la creació de la Comissió d'Enquesta.

La comissió, un cop realitzada la seva tasca i després de l'anàlisi i estudi dels diversos elements que se'n desprenen, arriba a les conclusions següents:

- La comissió ha constatat la gran influència que la indefinició del projecte inicial ha tingut en tot el desenvolupament de l'obra. La manca de concreció en el projecte ha marcat negativament tots els treballs posteriors, provocant decisions precipitades i que sovint comportaven una gran responsabilitat pels tècnics que es veien en la situació de decidir ràpidament.

- El fet d'iniciar les obres sense haver solucionat un problema ben visible com era el soterrament de la línia elèctrica, denota una manca de previsió i de planificació que és una tònica general de tota l'obra. També cal tenir en compte, però, que aquests problemes amb la línia elèctrica van ser augmentats per la manca d'una normativa adequada que permetés a l'administració aplicar el procediment d'expropiació, cosa que va fer que el govern es trobés sense mecanismes executius o cautelars per solucionar el conflicte amb els particulars.

- La decisió de dividir en diversos lots les obres semblaria que havia estat pensada per abaratir els costos. No obstant, l'aplicació i manca de planificació dels mateixos ha comportat un augment del cost final.

- La comissió ha observat, en la pràctica totalitat dels lots, uns lapses de temps excessius entre l'adjudicació del lot a una empresa i el moment en que aquesta inicia els treballs, cosa que obliga sovint a acceptar revisions dels preus adjudicats.

- Tampoc és lògic que l'estimació inicial del projecte no fos actualitzada després dels 15 mesos d'aturada a causa del soterrament de la línia elèctrica, per evitar que existissin aquestes diferències exagerades, adaptant el projecte a la realitat del sector de la construcció en aquell moment.

- Normalment existeix una gran diferència de quantitats entre el projecte inicial i el que s'adjudica de manera definitiva. Tot i això en alguns casos aquesta diferència és utilitzada com a argument per realitzar una nova licitació, mentre que en altres casos no es plantegen problemes per adjudicar definitivament a ofertes força superiors a l'estimació inicial.

- S'observa també en nombroses ocasions que, per l'adjudicació de diferents lots, tot i fer-se en les mateixes dates, es segueixen procediments diferents. Així, en alguns lots, es decideix convidar a una nova licitació altres empreses, per assolir el nombre de tres recomanat per la llei; en altres lots, s'adjudica directament a una única empresa.

Aquesta forma d'actuar és contrària a l'objectivitat que ha de demostrar en tot moment l'Administració pública, la qual cosa hauria d'haver comportat, en tot cas, la motivació o justificació de les decisions que s'aparten del precedent administratiu seguit, especialment per garantir els interessos de les empreses i persones que podien tenir unes expectatives en els procediments de contractació.

- Apareix com a habitual que, per manca de licitadors, el primer concurs-subhasta es declari desert, i es procedeixi llavors a la contractació directa, cosa que es recull en la llei. La Llei de contractació pública permet que es passi d'una manera relativament fàcil des del concurs-subhasta o el concurs a l'adjudicació directa, mitjançant els apartats a) i b) de l'article 21, que són molt amplis. Tot i això, tenint en compte els principis generals de contractació, caldria haver demostrat en l'expedient mitjançant informe que existeix la urgència o la manca de concurrència que s'utilitza com a argument per accedir a la contractació directa.

- En alguns lots es podria haver utilitzat el procediment de concurs, ja que es tracta de maquinària altament qualificada. Altres lots podrien haver estat adjudicats per procediment d'emergència o urgència. En alguns casos, doncs, l'elecció del procediment a utilitzar a l'hora adjudicar és incorrecta, i perjudica l'administració.

- Un dels lots s'adjudica provisionalment però aquesta adjudicació no va ésser notificada i posteriorment es va procedir a adjudicar la realització dels treballs a una segona empresa. Aquesta forma d'actuació no s'ajusta a la legalitat en la mesura que sobre les mateixes obres es produeixen dos acords d'adjudicació diferents i el darrer d'ells sense que prèviament es trameti expedient per revocar o deixar sense efecte la primera decisió d'adjudicació. A més, les raons per realitzar el canvi d'adjudicatari semblen poc convinents a aquesta comissió.

- La comissió entén que s'han realitzat dos contractes successius, amb un objecte molt semblant, pel que fa a la coordinació. En opinió d'aquesta comissió, el primer contracte realitzat amb l'equip redactor del projecte sembla cobrir les tasques de coordinació de les obres, sobretot si tenim en compte els termes generals en què està redactat el seu apartat II.2.

D'aquests fets, la comissió n'extreu, com a mínim, un seriós dubte sobre la raó per la qual es van realitzar dos contractes amb alguns apartats idèntics pel que fa al tema de la coordinació, i sembla que es van abonar dues vegades treballs molt similars. Els diferents compareixents que ha escoltat aquesta comissió no han donat una resposta concreta a aquest interrogant.

- El conjunt de les irregularitats detectades al llarg d'aquesta investigació posa, en tot cas, de relleu una forma de procedir per part dels responsables públics que no s'ajusta als principis elementals que han de regir l'actuació administrativa en aquest àmbit.

- La comissió constata importants incidències en el marc legal que, sens dubte, ha pogut influir en els fets que es desprenen d'aquest dictamen i que afecten essencialment al contingut de la normativa vigent sobre contractació pública i en la pràctica absència d'una regulació sobre responsabilitats administratives i penals dels funcionaris i autoritats.

La precarietat d'aquest marc legal permet en molts casos un marge d'actuació que fa difícil qualificar conductes o decisions com a irregularitats en sentit legal. Tanmateix, això va en perjudici de la imatge i de l'objectivitat que hauria de mostrar sempre l'administració, així com dels drets i garanties dels ciutadans.

A l'hora d'analitzar el cost de construcció de l'hospital, amb independència de la correcció dels procediments seguits en la seva adjudicació, cal tenir en compte que l'avantprojecte inicial, que parlava d'un cost aproximat de 2.000 milions de pessetes, no preveia res més que la despesa de construcció. Així doncs, el projecte no incloïa despeses com les d'equipament mèdic, equipament tecnològic, mobiliari, honoraris, hospital de dia, edifici intel·ligent, climatització etc.

El cost de l'hospital està, en general, d'acord amb les seves prestacions i qualitats constructives i s'adiu amb els costos habituals de l'entorn culturalment i geogràficament més proper a Andorra.

L'hospital Nostra Senyora de Meritxell supera amb algun tipus d'instal·lació a alguns hospitals de les mateixes característiques català o francès, i el seu cost es un cost similar.

Hi ha un increment econòmic conforme avança el procés, que ve motivat per tres factors:

Primer. Increment progressiu de superfície construïda.

Segon. Increment de les superfícies internes construïdes -la planta 4 i l'hospital de dia no es distribuïen i es deixaven buits- increment de les prestacions de l'edifici -aire condicionat a les unitats d'hospitalització no contemplat al concurs d'idees ni a l'avantprojecte- a més d'incorporació de les prestacions "edifici intel·ligent".

Tercer. Situació expansiva del mercat de la construcció els anys 1989, 1990, i 1991, que coincideix plenament amb l'adjudicació dels diversos lots -11 lots adjudicats l'any 1990 i 8 lots l'any 1991.

En conclusió, pel que fa al cost de l'hospital, malgrat les vicissituds que ha sofert al llarg del seu procés constructiu i amb independència de les incidències de l'adjudicació dels lots que formen part de l'obra, es pot dir que el cost de l'hospital Nostra Senyora de Meritxell sembla raonable.

Recomanacions de la comissió:

A la vista del resultat de la investigació i de les conclusions a les que s'ha arribat, la comissió formula les recomanacions següents:

Primer. La legislació actual sobre la contractació pública és excessivament genèrica i ambigua, la qual cosa comporta una important dosi d'inseguretat jurídica en aquesta matèria, que va en perjudici de la transparència en l'actuació administrativa i de les garanties dels interessats. Caldria, per tant, elaborar una nova llei amb el seu corresponent desplegament reglamentari per fixar de la forma més concreta i precisa possible el marc legal a partir del qual ha d'actuar l'administració. Dins aquest marc legal caldria fer èmfasi, especialment en la regulació dels aspectes següents:

- Remarcar com a principis bàsics de la contractació pública el de publicitat i concurrència.

- Establir una regulació detallada dels requisits per a contractar, incloent també els supòsits d'incompatibilitat per evitar conflictes d'interessos entre les empreses i les autoritats o personal al servei de l'administració encarregats de la contractació.

- Objectivar al màxim possible els criteris per resoldre l'adjudicació dels contractes limitant els marges de discrecionalitat als que siguin realment necessaris.

- Circumscriure la contractació directa a supòsits concrets i taxats, de forma que esdevingui realment un mecanisme excepcional i obligant, en tot cas, a l'administració a motivar la seva decisió.

- Adequar la tipologia contractual a la realitat actual, en el sentit d'incloure altres figures que les del contracte d'obres, serveis i subministraments, que són molt freqüents i que tenen força importància econòmica i tècnica.

- Regular més detalladament la figura de la modificació del contracte i els requisits i condicions en que es pot fer.

- Atorgar major vinculatorietat a l'adjudicació provisional respecte de la definitiva, per tal d'eliminar possibles arbitriarietats o tractes de favor. L'òrgan de contractació hauria de confirmar l'adjudicació provisional com a criteri general, llevat dels supòsits concrets en que la llei permetés apartar-se d'aquest principi, per exemple, que l'adjudicació provisional s'hagi efectuat amb infracció de l'ordenament jurídic o es presumeixi que la proposició conté una baixa desproporcionada o temerària.

- Les garanties -notificacions, motivació dels actes, drets de subsanació, recursos possibles, etc.- dels contractistes al llarg del procediment.

- La classificació de contractistes i la creació d'un registre d'empreses, per establir en quina categoria es troben les empreses oferents i quines són les seves condicions tècniques i econòmiques.

- Les prerrogatives de que disposa l'administració en el marc de la contractació pública.

- El règim de revisió de preus, precisant les formules utilitzables, els supòsits i el procediment corresponent.

Segon. En relació amb els procediments de contractació pública i, en general, respecte de l'actuació de l'administració, es constata també una important insuficiència normativa pel que fa a les responsabilitats de les autoritats i funcionaris tant en àmbit administratiu com penal. Per aquesta raó, la comissió recomana:

- Que es procedeixi a una regulació del sistema de responsabilitat del personal al servei de l'administració, mitjançant la modificació del Codi de l'Administració pública. Aquesta segona hipòtesi s'hauria de considerar de forma especial, ja que el règim de responsabilitats hauria ésser una part d'aquest estatut jurídic, en el qual caldria determinar, de forma general, els drets i deures dels funcionaris.

- Modificar l'actual Codi Penal per tal d'introduir un capítol -actualment inexistent- sobre els delictes comesos pels funcionaris i autoritats en l'exercici del seu càrrec. La tipificació penal de conductes com són la prevaricació, el suborn, el tràfic d'influències o la utilització d'informació privilegiada, entre altres, és del tot necessària per garantir de forma adequada el principi de responsabilitat d'aquelles persones que exerceixen funcions públiques.

Tercer. Finalment, vistes les conclusions generals precedents, la comissió proposa que es procedeixi d'acord amb el que disposa l'article 48.4 del Reglament del Consell General.

Això és tot.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

El Sr. Vicenç Alay ha presentat tres reserves d'esmena al text. Aquestes reserves han estat publicades també al mateix butlletí del Consell General -núm. 6/1996.

La primera afecta a la tercera recomanació de la comissió.

La segona afecta a la conclusió general número 19.

La tercera és una esmena d'addició.

Proposaria -a demanada del propi Sr. Vicenç Alay- procedir de forma conjunta al debat de les tres esmenes... Sr. Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Sí, jo ho tinc preparat per debatre-ho conjuntament. El que passa és que li demano també -Sr. Síndic- que la votació sigui esmena per esmena perquè si hi ha posicions particulars quedin reflectides...

El M.I. Sr. Síndic General:

Efectivament... d'acord. És a dir, es farà la intervenció conjunta i la votació de les esmenes separada...

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Exactament.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula, doncs, al Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Abans d'entrar en el tema concret de les esmenes, voldria referir-me breument al dictamen que avui es debat. Com ha senyalat el ponent en la seva intervenció, aquest dictamen ha estat aprovat en la seva pràctica totalitat per unanimitat. Això no significa pas, però, que tots els grups estem necessàriament d'acord amb tot el que es manifesta o es deixa de manifestar, però sí que es pot dir que el text representa un bon compromís entre les posicions dels diferents membres de la comissió.

Tot i que més endavant m'hi tornaré a referir, però en aquest punt sembla interessant fer un petit comentari sobre els resultats que reflecteixen el dictamen i les responsabilitats polítiques i jurídiques que se'n deriven.

Sembla fora de tota discussió que en els treballs de construcció de l'hospital hi han concorregut elements d'irregularitat i/o il·legalitat com els que passo a citar, en una breu síntesi del que acaba d'exposar el ponent:

Es parla d'una manca de planificació -tema recurrent en tot el dictamen;

Es parla d'una manca de normativa pel que fa a expropiació;

Es parla de tractaments particularitzats i no homogenis, que suggereixen inclús tractes de favor;

Es parla de criteris poc uniformes, de manca d'objectivitat;

Es parla d'incompliment de la legislació;

Es parla d'irregularitats registrals;

Es parla de tractes discriminatoris;

i es parla de duplicitat d'adjudicacions.

D'aquest fet es desprèn una innegable responsabilitat que abasta a tots els responsables públics del moment, polítics i funcionaris.

És de tot punt inadmissible unes actuacions, accions u omissions, que es situen ben sovint al marge de la llei. En una legislatura, l'actual, en que bona part de les intervencions polèmiques en aquesta cambra ha girat al voltant del principi de legalitat -recordem el tema Triquell, els passaports diplomàtics, el tema bingos etc.- sembla incontestable que, el tema que ens ocupa entra de ple en aquest terreny i que és mereixedor d'una reprovació política del mateix estil, si més no, del que han resultat mereixedors els temes citats.

No crec que a aquestes altures sigui bo generar polèmiques sobre el particular. Ara bé, sembla important

que el treball d'aquesta comissió pugui servir per donar un toc d'atenció sobre una manera de fer obsoleta, i a la vegada, possibilitar que pràctiques com aquestes quedin bandejades en l'administració de l'Andorra post-constitucional.

A partir d'aquesta constatació, i per no fer-me massa extens, finalitzaré aquesta referència dient que el nostre grup es remet a les valoracions que consten en el dictamen i que subscrivim enterament les recomanacions formulades pel que fa a les necessàries modificacions de la Llei de contractació pública, el Codi de l'Administració i el Codi Penal -com ha manifestat el senyor ponent.

Quant a les esmenes que presentem, 3 en total -bé, les votarem separatament, però, les vaig a defensar conjuntament.

La primera esmena, de modificació, afecta a la tercera recomanació del dictamen.

El redactat actual diu el següent: "Finalment, vistes les conclusions generals precedents, la comissió proposa que es procedeixi d'acord amb el que disposa l'article 48 del Reglament del Consell General".

El redactat que proposem amb la nostra esmena és el següent: "Finalment, ateses les irregularitats constatades en la present investigació, la comissió proposa que es trameti aquest dictamen al govern perquè siguin aclarides les responsabilitats administratives que se'n puguin derivar i al Ministeri Fiscal per si considera que dels fets investigats se'n dedueixen indicis que justifiquin l'exercici d'accions penals".

En la motivació que acompanyava l'esmena i que recull el Butlletí del Consell General, es diu que el text que proposem és el que constava en un esborrany de treball que, finalment, va ser modificat en els termes del redactat actual. Nosaltres, Iniciativa Democràtica Nacional, no compartim els criteris que han portat a modificar els textos que són objecte d'esmena. D'una banda, la importància de les irregularitats administratives, arbitrarietats i altres anomalies que la comissió ha constatat en el decurs de la investigació i que queden recollides en el dictamen, aconsellen, al nostre parer, la remissió del mateix al Ministeri Fiscal. D'altra banda, entenem que el dictamen no s'ha de lliurar a govern solament a efectes informatius, sinó amb la finalitat expressa que s'aclareixin les possibles responsabilitats administratives.

Tot i que el text del dictamen no ho menciona, sí que és cert que alguns membres de la comissió -jo entre ells- hem manifestat, responnent a preguntes de la premsa, que la comissió no havia constatat indicis de delicte. Aquest ha estat un dels arguments que s'han

utilitzat per refusar que el dictamen fos tramés al Ministeri Fiscal.

La nostra posició, òbviament, no és aquesta i entenem que la remissió al Ministeri Fiscal no ve condicionada i menys determinada pel fet que no s'hagin constatat indicis de delictes, entre altres coses perquè ni era obligació de la comissió entrar en el tema de les responsabilitats penals ni s'ha procedit a una investigació en aquesta línia.

En aquest punt i a títol d'incís no vull deixar de citar l'editorial d'un diari d'aquí -de la setmana passada- que s'estén d'una forma molt entenedora sobre el particular i que, sense voler donar-li més relleu del que té, resulta si més no il·lustratiu.

Diu aquest editorial: "Les comissions d'investigació parlamentàries intenten esbrinar amb els mitjans i en l'àmbit del poder legislatiu les irregularitats que puguin haver-se produït en una actuació o actuacions determinades, des d'un doble vessant: el jurídic i el polític, que s'han de separar perquè la seva resolució pertany a dos dels tres poders clàssics. Les responsabilitats penals, o judicials, les han d'establir els tribunals. Una comissió del consell no pot fer, en aquest cas, sinó transmetre les dades que ha aconseguit, perquè la instància competent actuï i determini finalment si existeixen responsabilitats a través d'una sentència". Fi de citació.

Sembla clar, doncs, que de la mateixa manera que la comissió exerceix en l'àmbit que li es propi, és a dir, el del poder legislatiu, el Ministeri Fiscal és l'encarregat d'exercir l'acció en nom de l'estat en l'àmbit judicial.

Això no vol significar, tampoc, que la remissió al fiscal hagi de ser en qualsevol cas automàtica. Si els resultats de la comissió haguessin estat uns altres i que s'hagués palesat que tots els procediments s'havien efectuat dins el més estricte compliment de la legislació, el redactat actual ens semblaria, a Iniciativa Democràtica Nacional, adequat i no haguéssim presentat aquesta esmena.

Ara bé, no estem pas en aquest cas quan el propi dictamen en les seves conclusions generals, especialment la número 19, parla d'irregularitats i incompliment de la legislació i apunta tractes subjectius i de favor.

En base a això podem dir que, bé que no s'han detectat indicis de delictes, si podem parlar de dubtes, dubtes que es fan explícits en la conclusió 17 del dictamen que diu textualment -i repeteixo el que ha detectat el senyor ponent: "D'aquests fets la comissió n'extreu, com a mínim, un seriós dubte -repeteixo, un seriós dubte- sobre la raó per la qual es van realitzar dos contractes

amb alguns apartats idèntics pel que fa al tema de la coordinació i sembla que es van abonar dues vegades treballs molt similars. Els diferents compareixents que ha escoltat aquesta comissió no han donat una resposta concreta a aquest interrogant."

És per causa d'aquest i altres dubtes que no cito que Iniciativa Democràtica Nacional considera oportú que, com diu el text de l'esmena, es trameti l'informe al Ministeri fiscal per si considera que dels fets investigats se'n dedueixen indicis que justifiquin l'exercici d'accions penals.

Bé, finalitzo aquí el tractament de la primera esmena.

Pel que fa a la segona esmena, que tots vostès coneixen -que és llarga- i que no llegiré per no estendre'm massa. Sí vull dir que ens sembla molt millor que el text es redacti segons la nostra proposta, és a dir, que determinades pràctiques irregulars com els tractes personals i de favor no s'imputin únicament als funcionaris, descarregant els responsables de l'esfera política, sinó que s'imputin de forma general a la figura dels responsables públics, sense distinció.

D'acord amb el que dèiem en la motivació de l'esmena, entenem que la posició objectiva que ha de mantenir en tot moment l'administració obliga, no únicament als funcionaris sinó a tots els responsables públics: funcionaris i autoritats.

Quant a la tercera esmena que proposem, aquesta es refereix a que el dictamen de la comissió inclogui, a més del que s'ha publicat, les anàlisis detallades de cadascun dels lots d'obra, així com les seves valoracions particulars.

Segons que dèiem a la motivació de l'esmena, IDN considera oportú que l'opinió pública disposi d'una més àmplia informació per valorar amb més coneixement de causa les decisions adoptades i que es puguin adoptar en un futur.

Algú pot arribar a pensar, si aquesta esmena no prospera, que aquestes anàlisis contenen revelacions inconfessables i no és així. El que sí és clar és que les conclusions a que arriba la comissió resulten molt més entenedores a la llum d'aquesta documentació que es proposa afegir. Es tracta, doncs, d'una voluntat de transparència i no pas de polèmica la que ens impulsa. Res més lluny de les nostres intencions que fugir del rigor i propiciar allò que se'n diu: fer bugada.

Res més.

Moltes gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Canillo-Massana: Sr. Enric Casadevall.

El M.I. Sr. Enric Casadevall:

Gràcies, Sr. Síndic.

Vagi per endavant que el Grup Parlamentari Agrupament Canillo-Massana votarà a favor les tres esmenes presentades i que són avui objecte de debat.

I les votarà favorablement perquè ja ho va fer en el seu dia en el si de la Comissió d'Enquesta.

En la primera esmena que fa referència al destí final del dictamen, pensem que és bo que el dictamen es trameti al govern perquè siguin aclarides les responsabilitats que se'n puguin derivar i que com haureu pogut sentir no són poques les irregularitats que aquesta comissió ha detectat. Creiem també que fóra bo que el dictamen de la comissió es trameti al Ministeri Fiscal per si considera que dels fets investigats se'n dedueixen indicis que justifiquin l'exercici d'accions penals. Estem convençuts que això tranquil·litza més a l'opinió pública i deixaria en un bon nivell al responsables públics si, com la comissió apunta en el seu dictamen, el Ministeri Fiscal no troba cap fet que pugui justificar l'exercici d'accions penals, segons el vigent Codi Penal andorrà.

En la segona esmena no compartim l'afegit d'última hora, que incideix sobre la responsabilitat dels funcionaris, ja que en el mateix paràgraf queda prou clar quan parla dels responsables públics, al nostre entendre, funcionaris i autoritats.

La tercera esmena fa referència a que el dictamen de la comissió inclogui les anàlisis detallades de cadascun dels lots d'obra i equipament i les seves valoracions particulars. La nostra opinió és que aquesta inclusió fa que el dictamen sigui molt més entenedor, i en algun dels lots més comprensible l'actuació de l'administració que es veu obligada a actuar precipitadament. A l'haver reduït el volum del dictamen deixa, al nostre entendre, algunes actuacions de l'administració poc clares.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per la Coalició Nacional Andorrana: Sr. Mortés.

El M.I. Sr. Josep Angel Mortés:

Gràcies, Sr. Síndic.

Coalició Nacional Andorrana, en tant que promotor, juntament amb el Grup Lliberal i l'Agrupament Canillo-Massana, de la demanda de creació d'una Comissió d'Enquesta sobre el cost de construcció i equipament de l'hospital Na. Sra. de Meritxell i tots els procediments d'adjudicació de les obres, instal·lacions i serveis, avui no pot menys que expressar la seva satisfacció per aquella iniciativa, que va tenir el recolzament d'aquest Consell General en la seva sessió de data 25 d'octubre de 1994, atès que s'ha fet evident, al llarg de tot el procés que ha durat l'elaboració del dictamen objecte del present debat, que els treballs de la comissió han respost en tot moment a les expectatives i a les exigències d'interès públic que varen determinar la seva creació.

En aquest sentit, el dictamen elaborat per la Comissió d'Enquesta dona explicació a dues profundes inquietuds i preocupacions exposades per tots els ciutadans d'Andorra, com són el cost de l'hospital de Na. Sra. de Meritxell i l'actuació de l'administració en l'adjudicació de les seves obres, instal·lacions i serveis.

Davant d'aquest interès general, era del tot necessari i inajornable que aquest Consell General emprengués una actuació com la realitzada per la Comissió d'Enquesta, doncs, altrament el dubte s'hagués perpetuat en la nostra societat i les nostres institucions se'n haguessin ressentit.

Coalició Nacional Andorrana, ha compartit amb la resta de grups parlamentaris, i així ho ha fet públic reiteradament, la conveniència de que un treball de l'abast i de la transcendència social, com el realitzat per la Comissió d'Enquesta es realitzés amb l'assentiment o consens unànim de tots els grups. Malauradament, a última hora això no ha estat possible i avui el dictamen final presenta tres esmenes per a ésser discutides i votades en aquest ple.

Les esmenes, objecte de debat, tenen una rellevància política, jurídica i social que Coalició Nacional Andorrana fa seves plenament, com ja va fer palès en l'acte de la votació en el si de la comissió, atès que són l'expressió, d'una part del buit legislatiu que presenta l'actual reglament d'aquest Consell General, i d'altra part de la plena eficàcia del treball realitzat per la comissió.

Efectivament, l'actual redacció de l'article 48 del Reglament d'aquest Consell General no regula amb l'amplitud necessària el procediment a seguir per les comissions d'estudi o d'enquesta previstes en dit article, tal com ja va reflectir la present Comissió d'Enquesta a l'iniciar la seva tasca. En aquest mateix sentit, l'expressió consignada en el punt 4 de l'article 48 del nostre reglament: "sens perjudici que el Síndic General

pugui posar en coneixement del Ministeri Fiscal”, no és el suficient explícita sobre si, tot i essent una facultat exclusiva del Síndic General el posar en coneixement del Ministeri Fiscal les conclusions aprovades per aquest consell, qüestió que és evident que sigui així atesa la representació que ostenta de la cambra, en canvi res es diu en dit precepte legal sobre si el Síndic General té alhora la facultat discrecional de fer-ho o de no fer-ho. En altres paraules, la qüestió important és que avui, amb la redacció actual del dictamen, cap conseller sap el que decidirà demà el Síndic General sobre una qüestió tant transcendent com es posar les conclusions en coneixement del Ministeri Fiscal.

Per això, i en mèrits de la sobirania d'aquest consell, cal que es concreti quina és la nostra voluntat i acord sobre aquest fet, alhora que resulta del tot insuficient la remissió que s'expressa en el dictamen -recomanació 3a- i cito: “que es procedeixi d'acord amb el que disposa l'article 48.4 del reglament”.

A part d'aquest buit legal, que tècnicament exigeix un desenvolupament, resulta que per disposició constitucional, el Ministeri Fiscal i no aquest Consell General, té la missió, entre d'altres, de vetllar per la defensa i aplicació de l'ordre jurídic i de promoure davant dels tribunals l'aplicació de la llei per a la defensa d'interès general. Entenem, doncs, que si una àmplia representació del poble andorrà, com són els grups parlamentaris que donen suport a la present esmena, volen que el Ministeri Fiscal tingui coneixement, per via parlamentària ordinària, de les conclusions del dictamen de la Comissió d'Enquesta, cal que es respecti aquesta voluntat, sense que això representi un principi d'acusació, sinó una manifestació de respecte i d'independència de les institucions.

Per acabar sobre la defensa que la Coalició Nacional Andorrana fa de la primera de les esmenes direm que la timidesa i la vaguetat en la redacció de la recomanació 3a) pot ésser interpretada per una àmplia majoria del nostre poble com una cobertura de les irregularitats analitzades, alhora que això no serà impediment per a que les possibles accions penals siguin exercides des d'altres instàncies i pels propis particulars.

Pel que fa a la segona de les esmenes objecte de debat, la Coalició Nacional Andorrana, també va donar suport en el si de la comissió al text d'aquesta. És evident, i així es desprèn del treball de la comissió, que “el sistema de relacions amb els particulars basat més en elements subjectius i de tracte personal, sinó de favor”, va ésser una actuació no només dels funcionaris públics, sinó també de les autoritats polítiques responsables de l'execució de les obres. És en conseqüència, del tot necessari que dites responsabilitats polítiques quedin paleses en les conclusions, tal com proposa

l'esmena segona, doncs, d'altra manera el dictamen no s'ajustaria a la realitat.

Respecte al text de l'esmena tercera, la Coalició Nacional Andorrana entén que si la demanda de creació de la Comissió d'Enquesta estava fonamentada per interès públic de la tasca a realitzar, aquest mateix interès públic es posa de manifest a l'hora de facilitar a l'opinió pública la informació resultant.

Quin sentit té limitar i reduir la informació d'aquest Consell General a l'opinió pública i a la resta d'institucions públiques? Amb quina finalitat s'ha proposat excloure del dictamen de la comissió les anàlisis detallades de cadascun dels lots d'obra i les seves valoracions particulars?

La Coalició Nacional Andorrana té una posició molt clara, rigorosa decidida sobre aquest particular: el treball de la comissió s'ha realitzat en tot moment amb interès únic i exclusiu pel nostre poble. Per tant, a ell li devem tota la informació, sense limitació de cap mena.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per Nova Democràcia: Sr. Jaume Bartumeu.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Tal i com ha dit el president de la Comissió d'Enquesta, el Sr. Enric Casadevall, aquesta comissió fou creada per acord unànimе del conjunt de grups parlamentaris d'aquest Consell General, a proposta de tres grups parlamentaris. No ha dit pas, i jo ho recordaré, que els tres grups proposants -Unió Lliberal, Coalició Nacional Andorrana i Agrupament Canillo-Massana- eren en aquells moments a l'oposició i avui són els tretze consellers que donen suport al govern.

Nova Democràcia es va adherir a la proposta de creació de la Comissió d'Enquesta, en la sessió del Consell General del dia 25 d'octubre de 1994, proposant però que la investigació parlamentària no es limités al cost de l'obra, com semblaven pretendre o pretenien els grups que van proposar-la, sinó que la tasca investigadora arrenqués des de l'inici de la intervenció pública en aquella zona, en el moment d'adquirir-se els terrenys, l'any 1986.

La nostra proposta fou acceptada acordant-se així una enquesta parlamentària que abraçava un llarg període de gairebé set anys.

La comissió ha treballat de valent i el dictamen publicat al Butlletí del Consell General número 6/96, de 22 de febrer de 1996, així ho acredita. S'ha examinat la documentació, s'ha escoltat a diferents responsables i s'han sol·licitat nombrosos assessoraments i dictàmens jurídics, dins i fora d'Andorra.

Aquests dictàmens jurídics han evidenciat que les irregularitats constatades tenen un clar abast administratiu però no pas penal. Dit en paraules més entenedores: la comissió, després de 56 reunions -56- no ha trobat cap indicatiu que ningú, polític o funcionari -polític o funcionari- hagi malversat diners públics o hagi acceptat suborn; delictes ambdós que la legislació andorrana avui ja persegueix i condemna.

El que sí ha trobat la comissió, ho ha recordat aquí el seu president, són nombroses irregularitats en les adjudicacions d'alguns lots de l'obra. Irregularitats que, tot i no ésser admissibles -no són admissibles- no han comportat directament cap encariment del cost final o malversació de cabals públics.

Pel contrari, del treball de la comissió se'n desprèn que la desviació entre el pressupost inicial i el cost final no és de preus sinó, en primer terme, d'obra feta. Com diu el dictamen de la comissió, i no repetiré ara el que acaba d'exposar el seu president, l'obra finalment executada és distinta -més gran i millor equipada- que la que fou inicialment projectada l'any 1986.

Les irregularitats en algunes adjudicacions i les modificacions en el decurs de l'execució, no són cap delictes. I, així ho constata i afirma la comissió -tota la comissió- en adoptar el dictamen.

I, havent constatat i afirmat l'absència de delictes hauria estat pel cap baix contradictori i, a ben segur incoherent, voler portar el dictamen al Ministeri Fiscal.

Així ho vam entendre, amb una majoria de la comissió, des de Nova Democràcia en votar i adoptar el dictamen final.

Però, és que així ho havia entès tota la comissió -tota la comissió- inclosa doncs la representació d'IDN, de l'ACM i de la CNA, en adoptar el seu reglament intern, quan va deixar clar en l'article 10 del reglament, que tothom -tothom-pot llegir a la pàgina 5 del Butlletí número 6/1996 del Consell General de data 22 de febrer de 1996, que les conclusions aprovades al ple del consell han de ser trameses al Ministeri Fiscal si hi ha indicis de delictes -si hi ha indicis de delictes i tota la comissió ha dit que no hi ha indicis de delictes.

Avui els consellers generals d'IDN -amb el suport dels altres dos grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula- insisteixen en demanar la modifica-

ció de la conclusió del dictamen, adoptada per la majoria de la comissió.

Pretenen que malgrat no haver-hi trobat cap indicatiu de delictes, cal acudir a la fiscalia.

Senyors consellers d'IDN, d'ACM i de la CNA, acudir a la fiscalia en demanda d'indagacions penals és quelcom de seriós i que pensem que només es pot fer des de la responsabilitat.

No podem entendre que vostès, després d'haver acceptat un dictamen on es diu prou clarament, després d'haver-ho fet llegir i analitzar per advocats i un professor de dret penal -la comissió, no pas el nostre grup- que no s'ha trobat cap irregularitat que pugui suposar malversació de cabals públics o altres il·lícits penals, vulguin tanmateix acudir a la fiscalia per anar més a fons.

No ho podem entendre com no sigui que aquesta insistència en trametre el fardell a la fiscalia serveixi per a estalviar-los haver de reconèixer públicament el que ja han reconegut a la comissió: que, al capdavant, la Comissió d'Enquesta no ha trobat cap indicatiu de delictes, és a dir, de malversació de cabals públics o de suborn de polític o de funcionari.

Quin ridícul no faria el Consell General si després d'aprovar un dictamen on constata l'absència d'indicis de delictes l'adreces al fiscal "per si considera que dels fets investigats se'n dedueixen indicis que justifiquin l'exercici d'accions penals".

Si no tenim indicis cal reconèixer. Si els consellers esmentats creuen el contrari, els havien d'assenyalar a la comissió o indicar avui aquí davant del ple.

I, si com esperem, la seva reserva d'esmena és rebutjada, no dubtem que, responsablement, acudirán igualment a la fiscalia, a la qual pot acudir tot ciutadà, demanant-li, emprant els mots que s'han dit aquí: "que es vagi fins el fons".

Senyors consellers esmenants i senyors dels altres dos grups que donen suport a l'esmena, en aquesta sala del consell i adscrits a diferents grups parlamentaris, seuen avui vuit consellers generals, d'entre els quals tinc l'honor de comptar-me jo mateix, que durant l'anterior legislatura, en la sessió del Consell General del 30 de juliol de 1993 (Acta núm. 6/1993) no vam dubtar ni un moment a ratificar les actuacions judicials endegades d'urgència per la Comissió Permanent del Consell General aquell mes de juliol -penso que era el dia 13 de juliol de 1993- contra el Sr. Antoni Ubach Mortés, ex-director de la CASS i altres eventuais responsables de diverses malversacions i actuacions delictuoses en la gestió dels fons de la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Si a l'estiu del 1993 no vam dubtar en fer el que el deure i la consciència ens dictaven, creguin que avui no ens tremolarien tampoc les cames a l'hora de sol·licitar a qui fos que es portés l'informe a la fiscalia. No hauríem dubtat ni un moment si ens poguéssiu aportar indicis. Però no ho heu fet.

Igualment es demana a la primera esmena que el dictamen que el Reglament del Consell -article 48- estableix que cal lliurar al govern, sigui tramés amb la finalitat expressa que s'aclareixin les possibles responsabilitats administratives .

La tramesa al govern ens sembla suficient en el mesura que una volta que aquest govern hagi examinat l'informe no podrà fer altrament que aclarir les possibles responsabilitats administratives -dic bé, aclarir les possibles responsabilitats. I, si govern no ho fes -sobre la qual cosa no hem pas de prejudicar- ja li recordarem aquesta obligació des del Consell General exercint, els consellers, responsablement la nostra missió constitucional de control de l'activitat de l'executiu.

Entenem, però, que aquells que fa dos mesos van salvar el govern de la desfeta pressupostària tindran ara dificultats per a exigir al mateix govern que aclareixi les possibles responsabilitats administratives -i repeiteixo, que no tinc pas cap dubte que el govern vulgui abandonar aquesta missió d'aclarir-les. I, això és tan clar que la segona esmena té per missió salvar, canviant el redactat, "els funcionaris públics responsables de la gestió de l'execució de l'obra de responsabilitats administratives".

El redactat finalment aprovat per la comissió, que amb l'esmena es voldria eliminar, és molt més entenedor en fer referència explícita a la responsabilitat dels funcionaris públics encarregats de la gestió de l'execució de l'obra.

Efectivament, tenen raó els esmenants en dir que "la posició objectiva que ha de mantenir en tot moment l'administració, obliga no únicament als funcionaris públics, sinó a tots els responsables públics: funcionaris i autoritats".

Però no haurien d'equivocar-se de situació. En el cas i en la conclusió concreta que ens ocupa, el que la comissió ha constatat és actuacions concretes dels funcionaris públics concrets que s'encarregaven d'una cosa concreta que era la gestió de l'execució d'una obra concreta que era l'obra de l'hospital.

No s'hi val doncs a demanar que es vagi a fons i, quan hi ha indicis suficients de l'existència d'irregularitats administratives concretes, cercar subterfugis per escapar-se d'estudi i anar a cercar definicions genèriques que estalviïn de posar el dit a la nafra.

Aquesta segona esmena, que tampoc votarem, tradueix així una mal dissimulada voluntat d'estalviar al govern haver de demanar responsabilitats administratives concretes a funcionaris concrets.

El món de les generalitats és, pel que estem veient, molt més fàcil de suportar.

Finalment, se'ns ha volgut donar lliçons de transparència sol·licitant "que el dictamen de la comissió inclogui les anàlisis detallades de cadascun dels lots d'obra, així com les seves valoracions particulars".

Llàstima que aquests criteris de transparència semblin selectius.

Si es considera que cal ser transparents, cal ser-ho fins al final. Així, allò que seria procedent i, en tot cas coherent, és demanar la transcripció de les reunions de la comissió, amb clara referència de les intervencions de cadascun dels seus membres, així com de les assistències, absències, arribades tardanes i sortides puntuals.

Així, amb total transparència, l'opinió pública disposaria de tota la informació per valorar amb total coneixement de causa les decisions que adopti el Consell General.

Aquesta esmena tercera, a la qual també ens oposarem, no és gaire coherent, pel que fa a la voluntat de transparència, amb el que s'ha esdevingut aquesta mateixa setmana, per exemple a la Junta de Govern de l'ORTA.

Dilluns passat, la Junta de Govern de l'ORTA, amb el vot favorable decisiu del membre nomenat a proposta d'IDN, ha prorrogat el contracte establert amb la productora Antena-7, augmentant-li la retribució dels cinc milions nou-cents mil pessetes mensuals pels quals li havia estat inicialment adjudicat el contracte ara fa tres mesos i suplementant-lo en un milió vuit-cents mil pessetes mensuals. Això sí, aquest augment del trenta per cent del cost del contracte es queda unes pessetes -un duro- per sota de la segona oferta més barata que va participar en el concurs públic.

Aquest acord de dilluns passat fou adoptat amb els vots en contra dels membres nomenats a proposta de Nova Democràcia i Agrupament Nacional Democràtic.

Un exemple, el que us acabo d'exposar, d'una clara, i evident actuació arbitrària i discrecional, com les que la comissió ha trobat en un altre indret. Per tant, els criteris de la contractació pública vèiem que aquesta mateixa setmana no semblen ser rigurosament respectats i que la transparència que es predica aquí no sembla que l'apliqui allí.

Finalment, penso que hem de vigilar -i amb això acabaré- a no enganyar-nos de debat ni d'institució.

El Consell General és el Parlament de l'Estat andorrà, no és una assemblea de juristes ni un tribunal popular.

La Comissió d'Enquesta, d'acord amb la missió que la Constitució té encomanada al Consell General, fou creada per exercir el control de l'activitat del govern, en aquest cas, sobre el desenvolupament de la construcció i equipament del nou hospital, i per a veure si no s'havien comés arbitriarietats en l'adjudicació de les obres i equipaments. Així ho digué, precisament gairebé amb idèntiques paraules, el que era, en aquells moments conseller general, Sr. Marc Forné Molné, en nom dels tretze consellers que proposaren la creació de la Comissió d'Enquesta. I així es pot llegir al Diari Oficial núm. 10/1994 del Consell General.

La Comissió d'Enquesta no fou pas creada per a dur endavant cap mena de judici polític ni per esbrinar si existeixen responsabilitats distintes de les administratives, que només la justícia pot investigar, perseguir i castigar. I, no cal que recordi a ningú que el Ministeri Fiscal pot actuar d'ofici si ho considera necessari.

Les conclusions de la Comissió d'Enquesta, que compartim, ens indiquen quina és ara la feina que té el Consell General: millorar la legislació sobre la contractació pública i adoptar la legislació sobre la funció pública i les responsabilitats de polítics i funcionaris -polítics i funcionaris.

Posem-nos, doncs, a treballar en lloc de parlar tant de cara a la galeria perquè, els ciutadans, votin per qui votin, així ho esperen. Aquesta és la nostra responsabilitat si, de veritat, volem anar fins el fons.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal: Sr. Antoni Martí.

El M.I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies, Sr. Síndic.

El Grup Parlamentari Lliberal ha examinat detingudament el dictamen de la Comissió d'Enquesta sobre el cost de Construcció i equipament de l'hospital Nostra Senyora de Meritxell i tots els procediments d'adjudicació dels diferents lots.

La mencionada comissió es va iniciar a petició del nostre grup juntament amb l'Agrupament Canillo-Massana i la Coalició Nacional Andorrana. El motiu d'aquella demanda era la constatació d'haver-se produït una important desviació entre el suposat cost

inicial de 2000 milions de pessetes l'any 1987 i el cost definitiu de 4850 milions de pessetes realment satisfet.

El perquè de la diferència entre aquests dos imports ha quedat llargament explicada en el dictamen i en aquest sentit la comissió comparteix de forma unànime tal i com s'indica en l'informe que malgrat les vicissituds que ha sofert al llarg de la seva realització el cost de l'hospital sembla raonable.

Compartim també en la seva totalitat les conclusions generals de la Comissió d'Enquesta així com les seves recomanacions pel que fa a la necessitat de modificar l'actual legislació sobre contractació pública i també sobre la constatació de que existeix una normativa insuficient pel que fa a les responsabilitats de les autoritats i funcionaris tan en l'àmbit administratiu com penal. Cal, doncs, modificar -urgentment- el Codi Penal per tal d'introduir un capítol que tipifiqui de forma clara els possibles delictes comesos tant per funcionaris com autoritats.

Pel que fa a les reserves d'esmenes presentades per IDN, val la pena recordar el que diu l'article 10 del reglament intern elaborat de forma unànime per la comissió i cito: "Les conclusions aprovades al ple del Consell General han de ser publicades, comunicades al govern i, si hi ha indicis de delictes, trameses al Ministeri fiscal".

Cal també recordar que la Comissió d'Enquesta, va demanar a un jurista especialitzat en dret penal que elaborés un dictamen amb objecte d'informar, si a la vista de les conclusions de la comissió es podia detectar l'existència d'indicis de fets que poguessin ésser constitutius de causa penal. Aquest dictamen fa especial èmfasi en les deficiències del nostre Codi Penal però també indica que de la lectura de l'informe de la comissió i cito: "La comissió no expressa indicis en aquest sentit ni es desprenen de la relació dels fets".

Doncs, en coherència amb l'indicat anteriorment, ens sembla lògic d'aplicar el que estipula l'article 48 del Reglament del Consell General que diu textualment en el seu apartat quart el següent: "Les conclusions aprovades pel Consell General han d'ésser comunicades al govern, sens perjudici que el Síndic General les pugui posar en coneixement del Ministeri Fiscal."

Per tots aquests motius els lliberals votarem, doncs, negativament a la primera i tercera de les esmenes presentades per IDN i amb coherència amb la votació en el si de la comissió ens abstindrem pel que fa referència a l'esmena número 2.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic: Sr. Joan Travesset.

El M.I. Sr. Joan Travesset:

Gràcies, Sr. Síndic.

Sí, després d'haver escoltat les diverses intervencions, potser, no queda de més recordar que des de l'inici, o sigui quan tres grups parlamentaris van promoure la creació de la Comissió d'Enquesta sobre el cost de construcció de l'hospital Nostra Senyora de Meritxell, des de l'Agrupament Nacional Democràtic vam, des del primer dia, participar activament en tots els treballs de la comissió.

Aquesta feina ha estat llarga, minuciosa i elaborada, malgrat la inexperiència de tots plegats, ja que cal precisar que és la primera vegada que existeix una comissió d'aquestes característiques, en aquesta nova etapa institucional. A aquest efecte, vam aprovar conjuntament un reglament intern que facilités el desenvolupament dels treballs i que consta en l'informe, publicat en el Butlletí Oficial del Consell General núm. 6/1996.

Quan va arribar el moment d'aprovar finalment l'esmentat informe, des de la Comissió d'Enquesta es va demanar un dictamen a un prestigiós jurista, en referència als possibles indicis de delictes que hi poguessin haver, sent les respostes de la professora García Arán molt aclaridores i en la mateixa línia que les que ja ens havia indicat el professor en dret administratiu, Sr. Bayona, en un primer moment. Deia que van ser molt aclaridores perquè aquest dictamen indicava que les irregularitats administratives podien haver estat afavorides per les deficiències del marc legal regulador de la contractació pública. I, és gràcies a aquests assessoraments que s'entenen encara millor totes les recomanacions que fa la Comissió d'Enquesta en el seu informe, que avui estem debatent.

Per tant, ja en aquell moment i en el si de la Comissió d'Enquesta, vam assumir les nostres responsabilitats, tot entenent que el transmetre o no el dictamen al Ministeri Fiscal era entrar en falsos debats de política populista que no és la nostra, tot i havent de recordar que amb un informe públic, qualsevol grup de manera unilateral pot actuar i així ho ha de fer si creu que té els elements necessaris, sense obviar en cap moment al propi Ministeri Fiscal.

Alhora i seguint el precepte de l'article 48.3 del Reglament del Consell General, entenem que les conclusions que s'han de debatre i votar són les que hi ha en l'informe que ens ocupa i que no cal polemitzar en un

safareig de noms que poden ser agafats fora de context vista la manca de fonaments expressats anteriorment.

Per tots aquests motius, en conseqüència dels treballs elaborats en el si de la comissió i en base a tota la informació examinada, no votarem a favor de cap de les esmenes presentades en la sessió d'avui i d'acord amb l'article 10 del reglament intern, sí que votarem el text íntegre de l'informe de la Comissió d'Enquesta.

Finalment, no voldria acabar sense comentar que, des de l'Agrupament Nacional Democràtic, sí que volem posar èmfasi en totes les recomanacions que hi ha en el dictamen. Afirmem ja avui des d'aquí que ens implicarem de forma clara i decidida en la necessitat de reformar el més aviat possible tots els textos legals del nostre marc jurídic (Llei de contractació pública, Codi de l'Administració i Codi Penal) per contribuir, i aquesta és la nostra missió primordial, a consolidar el nostre jove estat de dret.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, jo no tenia intenció de parlar perquè com ja he dit abans volia defugir de la polèmica, però, davant de la cerimònia -ara em tremolen les cames a mi també- de la confusió que ha sembrat el Sr. Bartumeu amb tota una sèrie d'afirmacions per a justificar la seva posició, voldria fer alguns aclariments.

Per exemple, ha dit -ell mateix- que no s'havien detectat malversacions, bé jo li llegiré el punt núm. 14 del dictamen que diu: "El lot 14 (climatització) recull un altre tipus d'irregularitat: un cop obertes les ofertes, l'administració torna a demanar noves ofertes que incloguin un nou element. Les empreses aprofiten el fet que les ofertes dels competidors ja s'han fet públiques i que poden modificar les pròpies per alinear-se el més possible. Així, les noves ofertes, en alguns casos, s'augmenten de 38 milions..." Dic això perquè -respecte a les actes de que vostè parla- un dels funcionaris que vam entrevistar va acceptar -davant de les nostres preguntes- que, segurament, l'administració havia sobrepagat 38 milions en aquest concepte i que es podien haver estalviat. Bé, jo no soc advocat i no puc entrar a discutir fins a quin punt això és indicatiu o no indicatiu, però ja he dit abans que tampoc entenia que fos la funció de la Comissió d'Enquesta.

Per altra banda s'ha fet un altre comentari i penso que també interessat -per part d'altres grups- sobre el punt 10 que diu el següent: "Les conclusions aprovades al ple del Consell General han de ser publicades, comunicades al govern i, si hi ha indicis de delictes, trameses al Ministeri Fiscal..." Vostès en fan una lectura que a mi em sembla que està, completament, fora del que és la lògica.

Hi ha més coses, és parla de fer públiques les actes. Li he de dir Sr. Bartumeu que no serem pas nosaltres -torno a referir-me a la tremolor de cames- que ens neguem a que aquestes es facin públiques, per part nostra no hi ha cap inconvenient en què es facin públiques totes les actes i totes les compareixences. Penso que per prudència més d'una compareixença és millor que no surti, però, si ha de sortir per part nostra no hi haurà mai cap problema.

Hi havia una altra afirmació per part del Sr. Jaume Bartumeu que diu que nosaltres -la comissió- i a mena d'incís dir que m'hagués agradat que hagués estat el Sr. Mora qui hagués fet l'explicació, perquè havent coincidit en la comissió, segurament, hagués entès molt millor alguna de les coses que deia; però tornant a l'afirmació que feia el Sr. Bartumeu sobre el tribunal popular, el que s'ha comentat és precisament l'argument que nosaltres hem fet servir per justificar que es porti el dictamen al fiscal. Nosaltres no som un tribunal, és el fiscal el que ha d'investigar sobre el particular.

Hi ha una altra cosa que jo havia decidit de no treure a la palestra que és l'informe de la penalista que es va demanar. S'ha utilitzat dues vegades en el si d'aquesta cambra i veig que tothom el llegeix de la manera que l'interessa més i jo abans no l'he volgut llegir ara el llegiré.

En aquest informe es parla de que aquesta senyora ha trobat contractacions correctes un nombre de 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 -nou- sobre un total de 28. Les altres són contractacions amb irregularitats administratives o arbitriarietats i anomalies d'especial identitat. I, enllaçant amb el que deia el Sr. Martí en el punt 4 de l'informe de la penalista és diu: "La comissió no expressa indicis en aquest sentit -parla de delictes- ni es desprenen de la relació dels fets -ell ha parat aquí, jo seguiré. Malgrat, això -diu aquesta senyora- cas que els comissionats tinguessin sospites al respecte que no cal que arribin a ser indicis, caldria una més àmplia investigació de la qual hauria d'encarregar-se el Ministeri Fiscal -ho diguem tot o no cal que diguem res.

Nosaltres pensem que "sospites" és una paraula a discutir però que "dubtes" en tenim més que suficients per portar-ho al Ministeri Fiscal, és a partir d'aquí que justifiquem la nostra posició.

Moltes gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Martí.

El M.I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, aquest informe, Sr. Vicenç Alay, diu també moltes altres coses -llegir el pot llegir tot.

A veure jo no vull ser el defensor de no portar-lo al fiscal però també puc dir que en una explicació telefònica que la mateixa jurista va fer amb el Sr. Casadevall va dir que: èticament i jurídicament parlant no valia portar-lo al fiscal. Ara bé potser i respecte a posicionaments de caire polític la jurista no hi entrava i que cadascú en aquest sentit fes el que volgués.

Aleshores, també s'ha de dir, Sr. Vicenç Alay, que jo sé que aquest govern farà tot el possible en el cas de que hi hagin irregularitats -el Sr. Bartumeu, en aquest cas, no té de passar la pilota calenta, perquè en definitiva el govern farà la feina que tingui que fer- però, evidentment, aquí també hi han hagut responsabilitats polítiques i aquestes responsabilitats polítiques també tenim el codi que tenim.

A partir d'aquí jo el que no vull ser en nom del lliberals és ser mes papiste que el Papa però de cap de les maneres volem quedar nosaltres els lliberals davant de l'opinió pública com els defensors de no portar-lo al fiscal. Es a dir, si els consellers d'IDN i els companys de la CNA i de l'ACM ho porten al fiscal i si el fiscal trobés indicis en aquest sentit, nosaltres n'estàriem satisfets. Ara bé per portar-ho al fiscal s'ha d'argumentar, no és pot portar al fiscal perquè simplement em sembla què? Es té de fer una argumentació.

Escolteu, no dubteu que si de l'informe del jurista hi hagués hagut una conclusió clara en el sentit de dir que en aquella part o en aquella altra hi havia un indicati clar, aleshores, la discussió aquí estaria tancada. Ara bé potser hauria estat el més fàcil per tots, en definitiva, perquè actualment avui no estàriem mirant davant de l'opinió pública per veure qui són els bons i qui són els dolents. Per mi i per la posició del meu partit polític hauria estat molt més convenient que la senyora jurista hagués pogut trobar quelcom fefaent a nivell penal, perquè, aleshores, segurament, per a l'opinió pública tots seríem bons.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Xavier Mora.

El M.I. Sr. Francesc Xavier Mora:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, jo només contestaré a l'al·lusió del Sr. Vicenç Alay perquè crec que el president del nostre grup ja ha deixat ben clara la nostra posició. Nova Democràcia votarà no a les tres esmenes.

Jo només voldria fer la remarca de que entenem que pretendre capitalitzar el treball fet durant més d'un any amb les seves esmenes, després dels informes jurídics que han desaconsellat que l'informe fos portat a la fiscalia, utilitzant per aquestes esmenes un text de treball de la mateixa comissió, evidencia -jo crec- una vegada més la necessitat de sortir a la foto.

Crec que la seva obligació es portar aquest informe a la fiscalia perquè sinó crec que d'alguna manera estant enganyant als ciutadans d'aquest país i aquí estem per servir al país i no per servir-nos d'ell.

Res més.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

Gràcies i acabo. No voldria entrar en una espiral de desqualificacions.

Bé, admeto i em sembla molt bé el que ha comentat el Sr. Antoni Martí i a més respecto totalment la posició de la gent que pensa que no s'ha de portar a la fiscalia. El que difícilment puc admetre és desqualificacions. Les desqualificacions de Nova Democràcia que presumeixen interessos -com els que acaba de manifestar el Sr. Xavier Mora- de sortir a la foto. Aquí tothom ha sortit a la foto en la mesura en què s'han manifestat i per mi en hi ha prou. Nosaltres, no tenim altre interès que clarificar el que ha estat la Comissió d'Enquesta i arribar fins al final i ja està.

No penso fer cap més comentari.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Procedirem a la votació referent a l'esmena primera.

Votació:

M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: NO

M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: NO

M.I. Sr. Jordi Torres Alís: NO

M.I. Sr. Joan Travesset Grau: NO

M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: SI

M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: NO

M.I. Sr. Josep Areny Fité: SI

M.I. Sr. Modest Baró Moles: SI

M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: NO

M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: NO

M.I. Sr. Antoni Calvó Casal: NO

M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano: SI

M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: SI

M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: NO

M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: NO

M.I. Sr. Josep Dallerès Codina: NO

M.I. Sr. Enric Dolsa Font: SI

M.I. Sr. Simó Duró Coma: SI

M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: NO

M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: SI

M.I. Sr. Antoni Martí Petit: NO

M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: SI

M.I. Sr. Pere Moles Aristot: NO

M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: NO

M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons: SI

M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: NO

M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca: NO

M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: NO

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

10 Sí. 18 No.

El M.I. Sr. Síndic General:

Doncs, és rebutja l'esmena. Resta el text adoptat per la comissió.

Passem a la votació referent a la segona esmena.

Votació:

M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: Abstenció

M.I. Sr. Jordi Torres Alís: NO

M.I. Sr. Joan Travesset Grau: NO

M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: SI

M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: NO

M.I. Sr. Josep Areny Fité: SI

M.I. Sr. Modest Baró Moles: SI

M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: NO

M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: NO

M.I. Sr. Antoni Calvó Casal: Abstenció

M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano: SI

M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: SI

M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: Abstenció

M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: NO

M.I. Sr. Josep Dallerès Codina: NO

M.I. Sr. Enric Dolsa Font: SI

M.I. Sr. Simó Duró Coma: SI

M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: NO

M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: SI

M.I. Sr. Antoni Martí Petit: Abstenció

M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: SI

M.I. Sr. Pere Moles Aristot: Abstenció

M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: NO

M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons: SI

M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: NO

M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca: NO

M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: NO

M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: NO

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

10 Sí. 13 No. 5 Abstencions.

El M.I. Sr. Síndic General:

Doncs, és rebutja l'esmena. I, també, en aquest cas, resta el text adoptat per la comissió.

Passem a la votació referent a la tercera esmena.

Votació:

M.I. Sr. Jordi Torres Alís: NO

M.I. Sr. Joan Travesset Grau: NO

M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: SI

M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: NO

M.I. Sr. Josep Areny Fité: SI

M.I. Sr. Modest Baró Moles: SI

M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: NO

M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: NO

M.I. Sr. Antoni Calvó Casal: NO

M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano: SI

M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: NO

M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: NO

M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: NO

M.I. Sr. Josep Dallerès Codina: NO

M.I. Sr. Enric Dolsa Font: SI

M.I. Sr. Simó Duró Coma: NO

M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: NO

M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: SI

M.I. Sr. Antoni Martí Petit: NO

M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: SI

M.I. Sr. Pere Moles Aristot: NO

M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: NO

M.I. Sr. Josep Angel Mortés Pons: SI

M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: NO

M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca: NO

M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: NO

M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: NO

M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: NO

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

10 Sí. 18 No.

El M.I. Sr. Síndic General:

Doncs, és rebutja l'esmena. I, resta aprovat el text de la comissió en la seva totalitat.

Sr. Casadevall, voleu fer una intervenció? Sí?...

Sr. Enric Casadevall, teniu la paraula.

El M.I. Sr. Enric Casadevall:

Gràcies, Sr. Síndic.

Com que és l'últim consell al que assisteixo, voldria agrair la col.laboració dels companys del consell i del govern -malgrat la divergència política en alguns casos- per tot aquest temps que hem estat junts.

Gràcies.

(Aplaudiments)

El M.I. Sr. Síndic General:

Crec que en el nom del consell puc agrair també la vostra col.laboració durant aquests dos anys. Ha estat molt fructífera, esperant que tingueu el mateix èxit dins de l'empresa on torneu ara.

(Aplaudiments)

S'aixeca la sessió.

(Són les 19h15)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 200 PTA
Subscripcions: tel. 821234